

ஜின்னாவுற்றுன்

இங்

குருக்காலிழக்கன்

பிரதியம் கண்ட பிதூ

தாழ்ச்சென வாழ்ந்த
தினான்

Rajesh
1995

ஜீன்னாஹ்வின்

இரு

திருக்கோவில்கூர்கள்

பிரணாம் கண்ட பீதா

(நால் நடி காவியம்)

தூஷ்க்கென வாழ்ந்த
தெய்வன்

(உவைகல் கரணீ காவியம்)

~ ஜீன்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் ~

ஆங்கா ஷாமிட்டகம்

அன்னை வெளியீட்டகம்

மருதமுனை

மீலங்கா.

1st Edition - February 2000
2nd Edition - October 2001

ISBN - 955 - 97349-0-3

"JINNAHVIN IERU KURUNG KAVIYANGAL"

© MRS. HAMZIYA FAREEDA SHERIFUDEEN
16, SCHOOL AVENUE
OFF STATION ROAD,
DEHIWELA, SRI LANKA.
TEL: 01 - 730378

AUTHOR : DR. A. JINNAH SHERIFUDEEN

COVER DESIGN BY : ROSHAN HAMID SHERIFUDEEN

PRICE : 140/=

PRINTED BY : A J PRINTS, DEHIWELA.

COMPUTER TYPE SETTING : Miss. JAEEELA CADER
- MARUTHAMUNAI -

பீரவாய்

கண்ட

பீதிர

(நாலு நபி காவியம்)

அழியரின் பிறநூல்கள்
வெளிவந்தவை

1.	பாலையில் வசந்தம்	1989
2.	முத்து நகை	1989
3.	மஹ்ஜபின் காவியம்	1992
4.	பனிமலையின் பூபாளம்	1995
5.	புநித புமிபிலை காவியம்	1998
6.	கருகாத பக்ஞமை (நாவல்)	2000
7.	ஜின்னாஹுற்வின் கிரு குறுங்காவியங்கள்	2001

வெளிவரவீருப்பதை

1. பண்டார வன்னியின் காவியம் (அச்சீல்)
2. ஜின்னாஹுற்வின் சிறுகதைகள்
3. ஜின்னாஹுற்வின் கவிதைகள்

சமர்ப்பணம்

அகிமான்றி இன்பதுங்பம் இரண்டின் பாவும்
அடுத்திருந்து பெரும்பலமாய் உதவி நின்றே
அகாலத்தில் இறைவனாடி சேர்ந்த என்றன்
அகம்நிறைந்தே வாழுகின்ற தமிழ் “அன்வர்”
சுகநலங்கள் அத்தனையும் பெற்றே “பீதிளாஸ்”
சுவனபதி கொள்கின்றால் பொருட்டு னாலே
இகப்ரத்தின் அரசனிறை தனைதீடு கைஞ்சி
எனதினால் தமக்கிதனைச் சமர்பித் தேனே.

காலஞ்சிசன்ற தமிழ்ப் பேரறிஞர்
மாண்புமிகு எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள் வழங்கிய

வாசநாச்சி வாசிரீஹ்

நான்பர்த்த கவிஞரிலே நல்லதொரு கவிஞர்
நான்தேர்ந்த நண்பரிலே நல்லதொரு பண்பன்
தேன்வர்த்த சொற்களினால் தெவிட்டாத கருத்தைத்
தென்றிலென வீசியுளாஞ் சிளைத்திலிடுஞ் சித்தன்
கூன்றிமீந்த தண்மதியம் பொறிநிலாவைப் போல
குளிபாயும் கற்பனையால் உலகாளும் புலவோன்
மான்தேர்ந்த கண்ணுடையாள் என்றங்கை பர்தா
மனம்நிறைந்த மன்னனவன் நற்குடும்பத் தலைவன்

ஒருநாளில் ஏழுபத்துக் கவியமுத வல்லான்
ஒருநாறு ஏழுவதும் இவனுக்கு இலகாம்
வருநாளில் ஜீன்னாஹ்வின் பெயர்கவிதை வானில்
வரகவியென் ரேலியாளிரும் அட்டியதற் கிள்லை
அருட்கவியாய்ப் பரிஞமிக்கும் கவி கா.மு. ஷரியும்
அன்பியாழுக ஈங்கிவெனை “மனிக்கவிஞர்” என்றார்
ஒருக்காலும் மறையாதே உள்ளத்தே உறையும்
ஓண்கவிதை இவன்கவிதை திண்ணமிது என்பீன்

- எஸ். டி. சிவநாயகம் -

(பிரதம அட்சிரியர்) தினபதி, சிந்தாமணி, சூடாமணி

15. 12. 1993

சீரைப்புச் சாசிரீஹ்

ஜீன்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் இன்புலமைக் காவியங்கள்
முன்னோர் முறைமை முழுகும் தழுவியலை
பின்னோரும் போற்றிசெய்து பேணும் தகுதிப்பற்றே
எந்நாளும் வாழ இதயத்தால் வாழ்த்துவோமே!

இஸ்லா மியத்தீன் எழிலை வலியுறுத்தும்
பல்லோரும் ஏத்திப் பயிலத் தகும்நலங்கள்
எல்லாம் பொருந்தி இசைந்து செழித்திருக்கும்
நல்லோரை மேம்படுத்தி நாட்டினர்க்கும் பண்புட்டும்

இங்கும் நிறைந்த உழைப்பாற் பிறப்பெடுத்த
அருக்கங்கள் அல்லவோ! அத்தனையும் நம்பிக்கல்வம்
தேக்கங்கள் இஸ்லாத தேனோட்டம்! செந்தமிழ்க்குச்
சேர்க்கும் வளத்துக்காய்ச் செப்பபோமோ நன்றிபல!

நாவுந்தியின் காதை நவவும் புதுப்படைப்பின்
பாநயங்கள் தேர்ந்து பயணிகாள்க - நம்மவர்கள்.
பேரன பழஞ்சிறுமைப் புன்னமையலாம் போய்யிழ
மேல்நிமிரும் புத்தாழி வேட்கைனம்முன் மின்னட்டும்.

வூயாது சொல்லினாறும் உள்ளத்தீன் அன்புடைமை,
தராய்தான பண்புடைமை, சேராத நண்புடைமை
தோதான பாட்டியற்றும் தொண்டுத் தவமுடைமை,
வாயாராப் பாடி மனத்தால் வழுத்துவமே.

நீரவேலி தெற்கு,
நீரவேலி

1997.01.07

- இ. முருகையன் -

பொருதுவனாப் பண்கலைக்கழக முதுநிலை வீரவையூரூபார்
பாக்டர் எம். ஏ. நூற்றாண் அவர்கள் அன்றை அமைந்துவரை

புலவர் மரபின் தொடர்ச்சியாக அமையும் கவிஞர் ஜின்னாவுற்வீன் படைப்புகள்

சோதரர் ஜின்னாஹ் ஷிரிபுத்தீன் இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் பரவலாக அறியப்பட்ட கவிஞர். குறிப்பாக இஸ்லாமிய இலக்கிய வட்டாரத்தில் முக்கிய இடம் பெறுபவர். முத்துநகை, பாலையில் சுசந்தம், பனிமலையின் பூாளம் முதலிய கவிதைத் தொகுதிகளையும், மஹ்ஜீபின் காவியம், புனித பூமியிலே காவியம் ஆகிய காவிய நூல்களையும் இதுவரை வெளியிட்டுள்ளார். பண்டார வன்னியன் காவியமும் முடிவுற்ற நிலையில் உள்ளது. சமீபத்தில் இவரது நாவல் ஒன்றும் வெளிவந்துள்ளது.

சிறுகதைகளும் எழுதி வருகிறார். இவரது இலக்கிய அக்கறை பரவலானது. எனினும் கவிதையையே இவர் தனது பிரதான வெளிப்பாட்டு ஊடகமாகக் கொண்டுள்ளார் என்பது குறிப்பிட்தத்தக்கது.

கவிஞர் ஜின்னாஹ் காலம் சென்ற புலவர் மணி ஆழுஷாபுத்தீன் அவர்களின் புதல்வர். இவரது குடும்பமே ஒரு கலைக் குடும்பம் எனலாம். புலவர்மணி அவர்கள் இடைக்காலப் புலவர் மரபின் கடைசி வாரிச. ஜின்னாஹ் தந்தையின் மரபையே பெரிதும் பேணுகிறார். இப்புலவர் மரபு பாரதி தோற்றுவித்த நவீன கவிதை மரபுக்குச் சமாந்தரமாக இன்றுவரை தொடர்கின்றது. பெரிதும் சமய மரபைப் பேணுவதும் செய்யுளாக்கத்தைக் கவிதையின் தலையாய அம்சமாகக் கருதுவதும் இக்கவிதை மரபின் முக்கிய அம்சங்கள் எனலாம். உருவ, உள்ளடக்கப் பரிசோதனைகள் இம்மரபுக்குப் புறம்பானவை. பாரதியையும், பாரதி வழி தொடர்புவர்களையும் நல்லை கவிஞர்கள் என்றால் இப்புலவர் மரபினை

நாம் மரபு வழிக்கவிஞர் எனலாம். கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷிரிபுத்தீன் சுத்தமான மரபுவழிக் கவிஞராகவே விளங்குகின்றார். அவரது கவிதைப் படைப்புகள் அவரது இலக்கிய இருக்கையை இவ்வகையிலேயே உறுதிப்படுத்துகின்றன.

கவிஞர் ஜின்னாஹ் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மரபின் இன்றையப் பிரமுகர்களுள் ஒருவராகவும் விளங்குகின்றார். இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் இஸ்லாமிய மதப் பெரியார்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் இஸ்லாமிய அறநெறிகள், விழுமியங்கள், வழிபாட்டு அம்சங்கள், நம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றையும் பிரதான பாடுபொருள்களாகக் கொண்டது. பிரளயம் கண்ட பிதா, தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன் ஆகிய இவரது இரு புதிய குறுங் காவியங்களையும் இப்பின்னணியிலேயே நாம் நோக்க வேண்டும். இவரது முன்னைய படைப்புகள் போல் இவையும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மரபில் உறுதியாக இடம்பிடித்துக் கொள்கின்றன.

பிரளயம் கண்ட பிதா நூல் நமி அவர்களின் வரலாற்றைக் கூறுவது. குர்ஆன் கூறும் சம்பவங்களையும், குர்ஆன் விரிவுவரையாளர்கள் கூறும் நூல் நமி பற்றிய வரலாற்று ஐதீகங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்குறுங்காவியத்தைத் கவிஞர் படைத்துள்ளார். நூல் நமி அவர்களின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, அவர் தீர்க்கதறிசியாக இறைவனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமை ஏக தெய்வக்கொள்கை பற்றிய அவரது பிரச்சாரம், பல தெய்வ வழிபாட்டாளர்களின் எதிர்ப்பு, அவர்களால் அவர் அடைந்த துன்பம், இறுதியில் இறைவன் இறைமறுப்பாளர்களைப் பிரளயத்தில் மூழ்கடித்துத் தண்டித்தமை, நூல் நமியும் அவரைப் பின்பற்றியவர்களும் வேறு உயினினங்களும் இறைவனின் ஆணைப்படி அவர் தயாரித்த கப்பலில் ஏறித் தப்பியமை, பின்னும் இவ்வுலகை நீத்தமை ஆகிய சம்பவங்களை அக்காவியம் விரிசைக் கிரமமாகக் கூறுகின்றது.

தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் காலத்திலும் அதன் பிறகும் வாழ்ந்த உவைகல் கர்ணீ என்ற இஸ்லாமிய சூபி ஞானி ஒருவரின் கதையைக் கூறுகின்றது. இஸ்லாமிய சூபித்துவ வரலாற்றில் இப்பெரியாருக்கு முக்கிய இடம் உண்டு. பெருமானார் (ஸல்) அவர்கள் காலத்தில் வாழ்ந்த போதும் தன் தாயைப் பராமரிக்க வேண்டிய தேவை காரணமாக அவரை நேரில் சந்திக்கும் வாய்ப்புகளை இழந்த பெரியர் இவர். இதன் காரணமாகவே பெருமானாரால் ‘நன்மாராய்’ பெற்றவர். பெருமானாளின் மறைவின் பின்னர் கலிபா உமர் (ரவி) அவர்கள் இப்பெரியாரைச் சந்திக்க எடுத்த முயற்சிகளும் சந்தித்த வரலாறும் அதன் பிறகுள் அவரது வாழ்வும் மரணமும் பற்றிய தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கவிஞர் ஜின்னாஹ் இக்காவியத்தைப் படைத்துள்ளார்.

வரலாற்றுப் புருஷர்களை, குறிப்பாக மதப் பொரியர்களைக் கதைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு காவியம் படைக்கும் இஸ்லாமிய இலக்கிய கர்த்தாவுக்கு அதிக எல்லைப் பாடுகள் உள்ளன. இங்கு அவரது கற்பனைப் புனைவுகளுக்கு அதிக இடம் இல்லை. அங்கீகரிக்கப்பட்ட சம்பவங்களையே அவர் விபரிக்க வேண்டும். இவ்வெல்லைப் பாடுகளுக்குள் இருந்து கொண்டு இலக்கியச் சுவை சுன்றாத காவியங்களைப் படைப்பது எனிய காரியம் அல்ல. ஜின்னாஹ் வின் இவ்விரு படைப்புகளிலும் இந்த எல்லைப் பாடுகளை நாம் துலக்கமாகக் காணமுடிகின்றது. நூற்று நபியின் வரலாற்றிலும் உவைகல் கர்ணியின் வாழ்விலும் உள்ளாந்து காணப்படும் கவித்துவக் கூறுகளே இக்காவியங்களின் இலக்கியத் தன்மையின் அடிப்படைகளாகவும் அமைகின்றன. கவிஞருடைய பணி அவற்றைச் செய்யுள் வடிவில் எடுத்துரைத்தமையே எனலாம். ஸாமாக் பன்றுலைக் காணும் போது அவளது உடலழகை வருணிக்கும் பகுதிகளும் (பிரளயம் கண்டபிதா) கலிபா உமர் (ரவி) அவர்களும் அலி (ரவி) அவர்களும் உவைகல் கர்ணியைக் காண மக்காவில் இருந்து கூபாவுக்குக் குதிரைகளில் விரையும் காட்சியை விபரிக்கும்

பகுதிகளும் (தாய்க்கென வாழ்ந்த தனயன்) கவிஞரின் தற்புனைவுக்கு உதாரணங்களாக அமைகின்றன. எனினும் பெண்ணின் உடலழகை வர்ணிய்து இஸ்லாமிய மரபுக்கு ஏற்படையது அல்ல என்பதையும் நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

பாரதியும் பாரதியின் வழிவந்த வேறுபல கவிஞர்களும் தமிழ்ச் செய்யளை அதன் யாப்புக் கட்டமைப்பை மீறாமலே பெரிதும் நவினப் படுத்தியுள்ளனர். அவர்கள் தம் கவிதையில் கையாண்ட உள்ளடக்கம் அவர்களது செய்யுளாக்கத்தின் நவீனத் தன்மையைப் பெரிதும் தீர்மானித்தது எனலாம். கவிஞர் ஜின்னாஹ் அந்த வழியைப் பின்பற்றவில்லை. இவர் நேரடியாகப் புலவர் மரபில் இருந்து தன் செய்யளைத் தேர்ந்து கொண்டார். சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பை போன்றோரும் இந்தச் செய்யுள் மரபையே வெவ்வேறு அளவில் பேணினர் என்பதும் நாம் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வாறு நோக்குகையில் தற்காலத் தமிழ்க் கவிதையில் நாம் மூன்று தெளிவான போக்குகளை இனங்காண முடிகின்றது. முதலாவது பாரதி வழிவந்த நவீனப்படுத்தப்பட்ட யாப்பு மரபு பேணும் நவீன கவிதை; இரண்டாவது பாரதியின் வசன கவிதை மரபின் தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சியடைந்த புதுக்கவிதை; மூன்றாவது இடைக்காலப் புலவர் மரபின் தொடர்ச்சியாக அமையும் மரபுவழிக் கவிதை. கவிஞர் ஜின்னாஹ் ஷரிதுதீன் மூன்றாவது பிரிவில் அடங்கும் முக்கியமான கவிஞர்களுள் ஒருவர். இந்நாலில் இடம்பெற்றுள்ள குறுங்காவியங்கள் இரண்டும் இதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. அவற்றைய முன்னைய படைப்புகளைப் போன்றே இவற்றையும் தமிழ் இலக்கிய உலகு வரவேற்கும் என்று நம்புகின்றேன். கவிஞருக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

மு. ஏ. நாறும்மன்

நான்முகம்

ஆதிபிதா ஆதநபி முதலாய் முஹம்மத்
அறுதிநபி வரையிறைவன் பூத லத்தின்
தீதகற்ற நபிமாரைப் பலநூ றாகத்
தோற்றுவித்தான் அன்னோர்தம் காலப் போழ்தில்
பேதமற நடையுண்ட அனாச்சா ரத்தைப்
பல்லிறைமை வணக்கத்தைச் சாடித் தத்தம்
தூதுவத்தின் காரணத்தை மக்க ஞுக்குத்
தெளிவுறுத்திச் சுவனடைந்தார் அவர்க ஞன்ளே. 4

மனிதகுலம் தோன்றுதற்குக் கருவாய் ஆன
முதல்மனிதர் ஆதமேதான் முதலாம் தந்தை
நனிமுற்றும் பிரளயத்தால் அழிந்த காலை
நிலைத்துநின்றார் விகவாசம் கொண்ட பேர்கள்
புனிதநபி "நாஹே" அவ் அனைத்துப் பேர்க்கும்
பின்வந்தோர் அனைவருக்கும் தந்தை யாவார்
எனுமுன்மை ஆய்ந்திடலோ முதல்தந் தைபின்
இரண்டாவ தாகுமிவர் என்பா ருண்டே. 5

முன்னிரண்டு காவியங்கள் செய்தேன் ஒன்று
"மஹ்ஜப்பீன்" காவியமாம் மற்றை ஒன்று
"புனிதபூமி மிலே"யென்ப தாகும் மூலம்
படைத்தவரோ "ஹஸன்" என்னும் நாவல் மன்னர்
என்தனிய முயற்சியினால் தகவல் பெற்றே
இந்நாலைப் பாடுகின்றேன் பாட என்னைச்
சொன்னவர்கள் ஹஸனாரும் "புலவர் காழு.
ஷரீப்" என்னும் பெருங்கலைவமா மணியுந் தாமே. 6

பாடென்று சொன்னதொடு ஹஸனார் வேண்டும்
பல்குறிப்பும் தந்தார்நான் இறைம றையில்
தேடியவை யோடின்னும் பலவுங் கொண்டே
தனியோனின் துணையோடு பாட லானேன்
சூடியவா றுன்மையற்ற "கிஸ்ஸா" வெல்லாம்
கொள்ளாது தவிர்த்தேன்றான் சொன்னோர் ஆசை
சூடிடுமோ நானறியேன் என்மு யற்சி
சூடியதாய் மன்னிறைவு கொள்கின் ரேனே. 7

பெற்றவரை மறந்தின்று வாழுங் காலம்
பிறப்பினுயர் வறியாத பவஞ்சேர் காலம்
முற்பிறந்தோர் சரிதங்கள் அறியாக் காலம்
முதலவரின் வேதமொழி உணராக் காலம்
குற்றங்கள் மலிந்தகொடுங் கோலர் காலம்
குபிரான செயல்களினால் நிறைந்த காலம்
நற்பயனாம் இந்நாளில் முன்னோர் வாழ்வை
நினைவுறுதல் என்னென்னிப் பாடி னேனே. 8

முற்றுந்தன் வாழ்வதனை இறைபாற் செல்ல
முயன்றுவெற்றி கண்டோரை மறுத்தே வாழ்வில்
முற்றுமழிந் தொழிந்தோரைச் சரிதஞ் சொல்லி
மன்னுலகுக் கறிவுறுத்தல் இற்றை நாளில்
பொற்புடைய தாகுமிவை இன்று வாழ்வோர்
புரிந்துநடந் திடச்சற்றுக் கூறின் என்றே
நற்றமழிந் கவிகோத்தே காவி யத்தை
நான்பாடி னேன்உலகம் ஏற்க வேண்டும். 9

தமிழையெனக் கோதுவித்த தாதை ஆழு.

ஷரித்தீன் புலவர்மணி தமக்கும் என்னைத்
தமிழுலகம் அறிவதற்குத் தமிழை ஓதுந்
தலமமைத்துத் தந்தவயா் அறிஞர் தூய
தமிழ்வல்லார் எஸ். ரி. சிவ நாய கர்க்கும்
தகவரர்கள் தந்தோர்க்கும் தூண்டி னோர்க்கும்
தமிழினி தொப்புநன்றி கூறு கிண்றேன்
தனியவனே இவர்க்கென்னோ டருள்செய் வாயே. 10

என்றும்போல் இந்நாலைப் பார்வை செய்தார்
என்னியிய நண்பர் “அல்ஹாஜ் அஸலமத்” கூட
நின்றுதலி செய்தாரென் இளையான் டாக்டர்
நேர்கவி “தா ஸிம்அகமத் என்னும் நல்லோன்
நன்றியுடை யோனாவேன் என்றும் நானென்
நலம்நாடும் சோதரரிவ் விருபே ருக்கும்
குன்றாத புகழுமுயர் செல்வ மெல்லாம்
கூடுககை யென்னோடே இறைபே ராலே. 11

கையெழுத்துப் பிரதிமினை என்தாய் மாமன்
குமாரி “டாக்டர் கமருண்திசா” செய்த வித்தார்
கைவண்ணங் காட்டினனே ‘ஹோஷன்’ என்றன்
குமாரன் அட்டைப் படத்தினிலே இருபே ருக்கும்
துய்யவழி காட்டிவழி நடத்தும் வல்லோன்
தனைவழுத்தி இறைஞ்சுகின்றேன் அவர்க்கும் இந்த
வையத்தின் சிறப்போடே சுவனப் பேறும்
வழங்கவெனப் பணிந்துருகி வேண்டி னேனே. 12

1. சந்திப்பும் மணவினையூம்

இதீசு நபிபேர் லாமாக் ஓநாள்
எழிலார்ந்த ஆரணங்காள் ஓருத்தி காட்டில்
மதிசோர வைக்குந்தன் அழகு காட்டி
மந்தையொடு நிற்கின்ற வாகு கண்டார்
புதுமையிவள் சுவர்க்கத்துப் பெண்ணோ மேனி
பொழிகின்ற வனப்புநிகர்த் தேதும் உண்டோ
முதிராத பருவமிள மயிலாள் என்றே
மனமவள்பால் ஸர்க்கவாங்கே நின்றிட் டாரே. 13

செம்மைகலந் திருந்தசொர்னை வண்ணைத் தாள்வான்
செறிந்தமழை முகிலனைய சிகையாள் வான்விற்
தம்மைநுத லாக்கியவா கோடே அம்பு
தாங்கியவில் லனையவேசர் புருவங் கொண்டாள்
கம்மலிட்ட செவிமடல்கள் தொட்டு நிற்குங்
காந்தவிழிக் கருமணிகள் இரண்டு சற்ற
வெம்மைகொள வைத்தனளே உடலந் தன்னை
வைத்தவிழி வாங்காதே லாமாக் நின்றார். 14

மாதுளையின் பூநிகர்த்த செவ்வி தழ்கள்
மடித்தவிரு பங்கயத்தின் இதழ்க ளாகப்
பாதிஅரிந் தெடுத்தகனி நாசி யோடே
பல்வரிசை அன்றுகொண்ட முத்தாய் மின்னும்
காதிரண்டின் அருகிலுமீர் கண்ம் பொன்னிற்
கடைந்தெடுத்த வாறிருக்கக் கழுத்தோ ஓரீர்
கோதுரித்த வாழைமரத் துண்ட மாகக்
கண்டுகளி கொண்டசையா தேநின் றாரே 15

தோலிரண்டின் கீழேமுன் றானை மூடித்
திரண்டிருந்த மாப்கங்கள் லாமாக் என்னும்
காளையைத்தன் நினைவிழிக்கச் செய்ய வென்றோ
கட்டிவைத்த கச்சையினை மீறித் தென்னம்
பாளைமுனை போலநிமிர்ந் திருந்த தெங்கும்
பாராதே எனும்பாங்காய்ச் சற்றுக் கீழே
தாழைமட லொக்கமணி நாபி யோடே
திகழுமடி வயற்றினையுங் கண்ணுற் றாரே.

16

உண்டென்று சொல்லவிய லாதே அன்னாள்
ஓர்கரத்துள் அடங்கும்தீடை கடைந்தே டுத்த
வண்ணமிரு கால்களொடு பின்பு றத்து
வடிவமிளா நீரிரண்டு ஒளிந்த வாகாம்
அன்னமவள் நடைகாணின் அசந்தே போகும்
அவன்நடையைத் தான்பயில முனைந்தாற் றோற்கும்
சின்னவிரற் பாதங்கள் மலர்க் காகும்
சொர்ணத்தால் ஆனசிலை போல்நின் றாளே

17

பொன்னழுகுச் சிலையருகில் சென்ற லாமாக்
பெயரிய வேண்டியவள் வதனம் நோக்கி
என்னவுன்றன் பெயரெ “ஞ்றார்” “நீயார்” என்றார்
இதயத்தின் வியப்பெல்லாம் அடக்கி அன்னாள்
புன்னகைக்கும் வதனத்தில் நாணை மின்னல்
பளிச்சிடவே பூவிழிகள் நிலத்தை உண்ண
“பன்யுஸ்” என் பெயர்தந்தை “அக்கீல்” என்றே
பதிலுரைத்தாள் லாமாக்தன் வினாத்தொ டர்ந்தார்.

18

“மணமான பெண்ணாநீ” என்றார் வெட்கி
முகஞ்சிவக்க விழிபதற மின்ன லாலே
சனத்துள்ளோ தாக்குண்டாள் போலும் ஆனாள்
சாணாக உடல்குறுக “இலையே” யென்றாள்
இனங்காணற் கியலாத மகிழ்வால் உள்ளம்
எண்ணரிய எண்ணத்துள் ஊஞ்சலா—
“எனைமணக்க விரும்புவையோ” என்றார் லாமாக்
ஏந்திமூடோ சுயநினைவை இழந்திட் டாளே

19

உதிரத்தை உறையவைத்த வினாவி னாலே
ஓர்கணத்துள் தனையிழுந்த பன்யுஸ் சிந்தை
எதிரிருக்கும் இவர்யாராய் இருப்ப ரென்றே
எண்ணிவிடை காணவெந்த துடிது டிக்கும்
புதிதாகக் காணுமிவர் தோற்றுத் தாலே
பெருங்குடியிற் பிறந்தவர்போல் காணு கின்றார்
அதிதுணிவு மிக்கவராய்த் தனித்த வேளை
அகத்துதித்த ஆசைதனை வினாவி னாரே

20

சோதிதவழ் வதனமிவர் நோக்கு தற்குச்
சிறந்தபெருஞ் சான்றோராய்த் தோன்றச் சற்றும்
தீதறியார் போலுமிவர் காணு கின்றார்
திடமாக நல்லவரே எனத்தெ ஸிந்து
மாதவளோ மனந்துணிந்தாள் கேள்வி யொன்றை
மிகத்துணிவாய்க் கேட்டனளே “ஐயா! தாங்கள்
ஒதுக்கவே யாரென்று அறிய” என்றே
ஓபுதுமைப் பதிலையுடன் பெற்றிட் டாளே

21

விலக்கியதை விதித்தொன்றாய் ஆக்கிக் கொள்ளார்
வழித்தோன்றல் நான்னென்றார் விடையாய்க் கேட்டுத்
துலக்கமுற்றாள் நினைத்ததெலாம் சரியே என்னுந்
திடங்கொண்டாள் நெஞ்சத்துள் அறியா இன்ப
அலையொன்று தோன்றிப்பின் தோன்றித் தோன்றி
அடங்காது மோதுவதை அறிந்தாள் நின்றாள்
நிலையுணரப் பதிலுரைத்தாள் “எந்தை யோடீ
நீங்களதைப் பேசுவதே உசிதம்” என்றே 22

எந்தையுடன் பேசுகவென் றுரைத்த தொன்றே
இணங்கிட்டாள் என்பதனை எடுத்துச் சொல்லச்
கிந்தைகுளிர்ந் திட்டவுந்த இளவல் லாமாக்
சென்றடைந்தார் தந்தையிடம் விபரஞ் சொன்னார்.
புத்திமிகை யோடுநல்ல குடிப்பி றப்பும்
புறவழகின் சீருமையும் உயர்ந்த பண்பும்
சொந்தமுறத் தக்கவரீ மகளுக் கேற்ற
துணையென்றும் என்னி “அக்கில்” சரியென்றாரே 23

2. மகன் பிறந்தர்

மகளோடு தந்தைமனம் மகிழ்ந்த தாலே
மனவினையுஞ் சிலநாளுள் முடிவுற் றன்னார்
இகவாழ்வின் இன்பநுகர் வாலே யோர்நல்
எந்தலைத்தம் மகவாக இறைபாற் பெற்றார்
செகமழிந்து மீண்டுமொரு செகந்தோன் றற்குச்
சாதகமா யானநபி “நூலேறு” அன்னார்
மிகமகிழ்ந்தார் “லாமாக்” தன் மனையா ளோடீ
மறுவில்லாத் திருமகனாய் வளர்ந்திட் டாரே 24

அன்றலர்ந்த செம்மலர்போல் மென்மை வானின்
அழகியவெண் தாரரைகமின் ஓளிவினே் தோன்றும்
மின்னவினைப் போன்றதுடி துடிப்பும் பொன்னால்
வார்த்தெடுத்த பதுமைநிகர் பொலிவு வாய்மென்
புன்னகைக்கும் போதுகாணுங் கண்க ளெல்லாம்
பூரிக்கும் “பூதலத்தின் பேறாம்” என்றே
தன்னிலையே அறியாது பிதற்றும் வாகாய்த்
தந்தனனே தனியனவர் தனயன் என்றே 25

கைமிலள்ளித் தனையனைத்தன் மனையாள் நோக்கிக்
குலந்தமைக்கத் தந்தாய்துச் செல்வம் என்றார்
ஒய்யாரப் பைங்கிளியே உனக்கிங் கீடாய்
ஒருபெண்ணும் பிறந்தில்லார் மேன்மை கொண்டாய்
வையத்தில் பிறர்க்கில்லாப் பேறாய்ப் பெற்ற
வரையில்லாத் திருவிந்தச் செல்வம் என்றே
மைவிழியாள் தனைச்சேர்த்தே அனைத்தார் லாமாக்
மைந்தனைத்தன் நெஞ்சோடீ நெஞ்சாய்ச் சேர்த்தே 26

“உனைப்போன்ற அழகிவென்பார்” என்றார் இல்லை
உங்களைப்போற் றான்வருவான் “என்றாள் நாதர்
தனைப்போல என்றதனால் பூரித் தாள் ஆண்
தந்தையைப்போல் இருந்தாலே சிறப்பாம்” என்றாள்
“மனைவிளக்குத் தானேபெண் இவனோ இந்த
மானிலத்தை ஆளவந்த தீரன்” என்றாள்
“எனையுன்னை இருவரையும் இனைத்தே தந்தான்
இறை” என்றார் இருவருமே பூரித் தாரே. 27

ஜீன்னாஹ் ஷர்புத்தீன்

நாளூர்ந்தே சென்றதந்த மழைலை வேக
நடைகொண்டான் வளர்ச்சியிலே நாளை வென்றே
வேளைவந்த போதுகல்வி கற்றுத் தேர்ந்தான்
விளையாட்டில் விடைகொண்டான் இறைவன் மீது
மாளாத அன்புகொண்டான் மனத்தைக் கெட்ட
வழிசெல்லா திளமையில்நல் வழியில் சென்றான்
தோழமைக்குத் தெய்வமொன்றே என்றி ணெந்தான்
தந்தையைத்தன் இளவயதில் இழந்திட்ட டானே. 28

தந்தையைத்தன் இளவயதில் இழந்து தாயின்
தாபரிபில் இருந்தார் “நூஹ்” அந்நாள் ஆட்டு
மந்தைமேய்த்து வந்தார்கள் நாளும் பேற்றும்
மிகஅழுகாய் வளர்ச்சியிழற்றார் பருவம் எதுச்
சிந்தைவர்ந் திடும்வாகாய்த் தோன்றி னார்தம்
தோற்றத்தில் பிறரெவரும் விஞ்சா வாறே
புந்தியுள்ள இளவலுமாய்ச் சேர்ந்தி ருந்தார்
பண்ணவனின் பேரருளைப் பெற்ற தாலே 29

பரந்தபெரு மார்புமலை போன்ற தோள்கள்
பலமிக்க கரங்கள்வலுக் கொண்ட கால்கள்
உரம்மிகுந்த உள்ளத்தின் வெளிப்பா டாக
உறுதிகொண்ட வீரநடை அறிவின் சோதி
பரினமிக்கும் விழிகளொடு நீண்டு யாந்த
பேருருவில் வீரத்தைக் காட்ட வென்றே
அரும்பினின்ற மீசையொடு தாழ்மைப் பண்பை
அறியவைக்குந் தாடியையுங் கொண்டி ருந்தார் 30

காரிடையில் ஓளிப்பிளம்பாய்க் கேட்பா ரற்ற
கற்களிடை மரகதமாய்க் கண்ணைக் கவ்வும்
பேருமக ராணுபி “நூஹ்” நாட்டிற்
பார்த்ததெல்லாம் பவவினைக் காகத் தோன்றச்
கீருகெட்ட வாழ்வுதனை வெறுத்துப் பொல்லாச்
சிறுத்தைபுலி வாழுகின்ற கானம் நேருக்கிப்
பேர்தவமொன் றியற்றவெனச் சென்றா ராங்கே
படைத்தவனை எண்ணிமனம் உருகி னாரே. 31

3. உருவ வழிபாரும் ஒழுங்கற்ற வரழ்வும்

அருட்கொடையாய் “நூஹை இறை” உலகுக் கீந்து
அந்நாளில் மக்களெல்லாம் வழிகேட் டின்பால்
குறியாக இருந்தார்கள் தடுப்பா ரற்றே
கொண்டதெலாங் கடவுளென வழிபட் டார்கள்
உருவமிலான் தனைமறந்தார் ஒழுக்கக் கேட்டில்
ஓன்றியவர் சீரழிந்தார் எதிர்கா லத்தில்
மருவவுள்ள தண்டனையை அறியா மாந்தர்
மாசுற்ற வாழ்வுதனைக் கூறு வோமே 32

கொலைகளவு வழிப்பறியும் பொய்யும் குதும்
கூறவிய லாதபடி மலிந்தே போக
விலைமாதர் தொகைபெருகி அந்நாள் மக்கள்
விபசார ராயலைந்தார் நீதி நேர்மை
தொலைதூரம் ஒழிந்தோடிப் போன தாலே
துணிவுபலம் உள்ளவர்கள் பிறரை ஏய்த்தார்
சிலைகளைங்கும் கடவுளராய்த் தோன்றி ஏக
தெய்வசிந்தை அற்றுமக்கள் திசைகெட்ட டாரே 33

மாதநூற் வோடுமது மயக்கந் தன்னில்

மன்னனிருந் தானவனைத் தொடர்ந்தார் மக்கள்
குதுதனை விளையாட்டாய்க் கொண்டான் அந்தச்
செயலைத்தம் தொழிலாகக் கொண்டார் மக்கள்
தீருமிகுந் திருந்ததெங்கும் நன்மை காணாத்
திக்கொழிந்து போனதன்று தோல்வி கண்டை
யாதுசெய்வ தென்றியாச் சொற்ப நல்லோர்
நீர்க்கதியாய் விடப்பட்ட நிலைக்குள் ளானார். 34

“காபீ”வின் வழிவந்தோர் தம்மிற் பெண்கள்

கண்கவரும் அழகியாய் ஆண்கள் காணச்
சொபையற்றுக் குருபிகளாய் வாழ்ந்தார் மாறாய்
“ஷீது”நபித் தோன்றல்கள் பிறந்தி ருந்தார்
சாபமென்ன கொண்டனரோ வாழ்வில் இந்தச்
சண்டாளர் வழிகேடே வாழ்வாய்க் கொண்டார்
“காபீ”வின் வழிவந்த “ஜபர்தஸ்” என்போன்
காவலனாய் அரசாட்சி செய்திட்ட டானே. 35

4. நபித்துவம் கொள்ளல்

கேடுகொண்ட மக்கள்தம் வாழ்வை மாற்றக்

கண்கலங்கி நெஞ்சுநுக இறையை வேண்டி
சடில்லாத் தவமியற்றி னாள்கள் காலம்

சரிருபத் தைந்தாண்டைத் தாண்டிற் றன்றோ
கோடைமழை என்றில்லா திரண்டும் ஒன்றாய்க்
கொடுவிலங்கின் தீங்கினுக்கும் அஞ்சி டாதே
நாடிஇறை அருளொன்றே வேண்டி நின்ற

நபி “நாஹ்” ஓர் நாள்கண்ட புதுமை சொல்வோம் 36

வானளாவும் பேருருவாய் அழகைக் கூட்டி

வடித்தெடுத்த தனியுருவாய் ஓளியி னாலே
ஆனவடி வாகவொரு தோற்றங் கண்டார்

“ஆண்டவனே! இவர்யார்”என் றதிர்ந்தே போனார்
ஞானமிகு வதனத்தில் கருணை தோய்த்து
நயனவழி மீததனைதப் பீற விட்டு
மோனநகை அதரத்தில் சிதற ஓரங்ல
மாமனிதர் “நூஹ்நபி”முன் தோன்றி நின்றார் 37

கண்முன்னே கண்டவரை நோக்கி நூஹும்

கருத்திருந்த வியப்படக்கி ஆசை உந்த
“மண்மயங்கும் எழிற்பெரும்! யார்தான் நீவீர்
மறுக்காதே உரைசெய்ய வேண்டும்” என்றார்.

“விண்ணவனின் தூதுவர்நான் ஷிப்ஸ்’ என்போ
வாஞ்சைமிகு சலாமுரைத்தான் இறைவன் உம்மை
அன்னவனின் நபியாக ரகுலு மாக
ஆக்கியநற் சேதிசொல் வந்தேன்” என்றார் 38

இத்தனைநாள் பட்டதுயர் அத்த ணைக்கும்

இணையில்லாப் பேறுடைந்த மகிழ்வி னாலே
உத்தமநந் நபிநூஹ்வும் அதிர்ந்து நிற்க

உடலணைத்து ஜப்ரீலும் உரைக்க லானார்
“சத்தியத்தைச் சென்றுன்றன் மக்க ஞக்குச்
செப்பிடுவீர் ஏகதெய்வக் கொள்கை தன்னை

எத்திவைப்பீர்” என்றிறைவன் ஆணை கூறி
இருந்தவிடந் தனிவிருந்து மறைந்திட்ட டாரே 39

கேள்வி

உத்தரம்

இறையானை கேட்டுபி இறைவன் தன்பால்
அந்தபெருங் கொடையென்னி நன்றி கூறி
இறைவழியில் தனைநடத்த முடிவுங் கொண்டே
ஏகனையினஞ் சிருத்திமனம் உருகி நின்றார்
“இறைவாடன் பணிக்காக இன்றே என்றன்
இன்னுமிரை அர்ப்பணிக்கச் சித்தங் கொண்டேன்
குறையாவன் பேரநுளைத் துணையாய் ஏற்பேன்
கொற்றவனே தந்தருள்”என் றிருக்க லானார்.

40

5. பெயர் வந்த வரலாறு

சங்கைமிகு நவிநாஹ்வின் இயல்பு நாமம்
கரியானி மொழியினிலே “யஷ்கர்” ஆகும்
சங்கையொடு மக்களன்னார் தனைவி மிப்பர்
“யஷ்குல்அன்பி யா”வென்றும் மற்றும் அன்னார்
துங்கநபி யாரைநலி யுல்லாஹ்” என்றும்
தூயநல்ல அடைமொழியால் அழைப்பர் நூலென்(ரு)
எங்கனமாய்ப் பெயர்வந்த தென்ப தைசங்
கெடுத்தோதல் நலமாகும் சரிதம் சொல்வாம்

41

விதம்விதமாய்ச் சரிதங்கள் திரித்துக் கூறும்
வழமைஅன்று தொட்டின்றும் உலகில் உண்டாம்
அதுவாறே நவிநாஹ்வின் நாமம் பற்றி
அறிந்தகதை மூன்றுண்டாம் அனைத்துங் கூறின்
முதலாக நவியோர்நாள் வீதி யோரம்
முன்வந்த கோரவுருக் கொண்ட நாயை
இதமற்ற வார்த்தைகளால் கடிந்து ரைக்க
இறைவனைதை வாய்திறந்து பேச வைத்தான்

42

“கோரவுருக் கொண்டதெரு நாயோ அப்பால்
கடந்தேகு” எனநபிகள் கடிதல் கேட்டு
“தேரீந்தீர் நூலேன் தோற்றங் கண்டு
தாழ்வாகப் பேசுகின்றீர் முடியு மாயின்
ஒழுகுத் தோற்றமுள்ள நாயை நீரும்
உற்பத்தி செய்யுமுன்றன் நாவ டக்கும்
பேராளன் படைத்தவல்லோன்” நினைந்தால் என்னைப்
பேரழகாய் மாற்றிடுவான் எனவு ரைத்தே.

43

“காரணமொன் நிலாதென்னன வைத தாலே
களங்கம்நீர் செய்தீஊம் நபித்து வத்தின்
சீர்மைதனைக் கெடுத்துவிட்டீர் மனித வாழ்வின்
தூயத்து வத்திற்கும் மாசு செய்தீர்
ஓநாளும் இவ்வாறாய் இயம்ப வேண்டாம்
உலகாள்வோன் சினங்கொண்டால் இயலான் என்றே
பேர்பொறிப்பான் உம்மவர்கள் வெற்றி மீதே
புரிந்துகொள்ளீர்” எனக்கூறி மறைந்த தென்பார்.

44

நாய்சொன்ன உபதேசம் கேட்டு நெஞ்சம்
நெகிழ்ந்தநபி தன்தவரை எண்ணி எண்ணி
ஓயாது பலவருட காலம் கண்ணீர்
உகுத்தழுதார் நெஞ்சமது தணிந்தார் இல்லை
காயாத விழியவர்க்காம் என்ப தாலே
காரணப்பேர் “புலம்பியழும் பேராம்” என்றே
மாயமனங் கொண்டஇப்பீஸ் பற்றித் தானும்
மற்றுமொரு கதையதுவும் கூறு வாரே

45

பிளயத்தின் பின்நபிகள் மரக்க லத்தைப்
பின்திறங்கி வரும்போது இப்லீஸ் வந்தே
புரிந்தீர்கள் நற்கருமம் எனக்கா வல்போல்
பேருதவி யாமதற்கு நன்றி என்றான்
புரியாதே நபியவர்கள் அவனை நோக்கிப்
“பேருதவி நானுனக்காய் என்ன செய்தேன்
சரியாகச் சொல் “இப்லீஸ் மல்ஜா” நேநான்
புரிந்ததென்ன பேருதவி உனக் “கென் றார்கள்

46

“நானுமெனக் சார்ந்தோரும் உதவும் பேரும்
நபியேஉம் காலத்து மாந்தர் தம்மை
வானுலகின் பெருந்தீக்குத் தீனி யாக
வழிசெய்ய முயன்றிருந்தோம் அந்த வேளை
தானாக முன்வந்து நீரே ஏகன்
துணைகொண்டு அன்னவரை அழியச் செய்தீர்
நானாகக் கெடுத்தவரை அனுப்பி முன்னர்
நன்றியொன்றே சொல்வைவத்தீர் நலமே” என்றான்

47

மாறுசெய்தே இறைசாபங் கொண்ட “ஷைத்தான்”
மீதுநபி வெகுண்டாலும் பொறுமை யுற்றே
மாறேகற் கிழைத்தவரை அழிக்க வென்றே
மான்றாடி நின்றதெண்ணி வருந்தி னார்கள்
ஆறுதலாய்ச் சிலகாலம் தவறு செய்தோர்
அறிவற்ற செயல்களினைப் பொறுத்தி ருந்தால்
நாறுநாறாய் ஆயிரமாய் அழியா தின்று
நிலைத்திருப்ப ரென்றெண்ணித் துயருற் றாரே

48

வழிகெட்டோர் தமைவழிக்குள் அழைத்தும் அன்னார்
வழிமாறி வாராத கார ணத்தால்
வழிவழியாய் வந்தவவ ரோடு கூட்டி
வழித்தோன்றல் தமையுமழித் தொழித்தே ஷைத்தான்
வழிகேட்டுக் குதவியதாய் ஆணோம் ஒவ்வா
வழிதேடி ணோம் அவரை அழித்தே மாற்று
வழியிருந்தும் பொறுமையற்றோம் துயரை மாற்ற
வழியிலையே என்செய்வேன் என்றே நொந்தார்.

49

பகலிரவாய் இதையெண்ணி நாற்ப தாண்டு
புலம்பியழு தார்களென்ற கார ணத்தால்
புகண்றனரே மக்களன்னார் தமக்கு “நாறா”
புலம்பியழும் பேரென்ற பொருளி ணோலே
மகனைவைத்தும் மற்றேயோர் காதை சொல்வார்
மாபெரிய பிரளயத்தின் போது வல்லோன்
இகபரத்தின் நாயகன் “நாற்” இறைதூ தர்க்காய்
எச்சரிக்கை செய்துப தேசங் கொண்டே

50

பெரும்புலுங் கொந்தளிப்பும் கூடிப் பேரோர்
பிரளயத்தை உண்டுபண்ணி நிராக ரித்தோர்
ஒருவரையும் எஞ்சவிட திறைவன் பூவில்
ஒழிக்கின்ற போதாக்கே “கன்ஆன்” என்போன்
திருநபியின் புதலவனக் கூட்டத் தோலே
தலித்திட்டான் இதுகண்ட நபிதி றைவன்
கருணையினை வேண்டியிரந் தார்கள் ஏகன்
கட்டளையைச் செவியற்றுக் கலங்கி னாரே

51

நிராகரித்தோர் தமைப்பற்றி விபரங் கூறி
நீரவனுக் காகவெனை இரக்க வேண்டாம்
அராஜகத்தைச் செய்யேன்யான் என்பான் போன்றே
அளித்தபதில் கேட்டநபி தவறு ணர்ந்தே
இராப்பலாய் மண்டியிட்டே இறைமன் னிப்பை
இரந்தேயழு தார்களென்ற காரணத்தால்
பராபரனின் தூதருக்கப் பெயர்நி வைத்த
படியென்றுங் கூறுவானே புவியி னோரே

52

6. தீமைக்கு வித்திட்ட தீயேன் வைத்தான்

(வேறு)

மரணம் ஹஸரத் இதிசை
மக்களி விருந்தே பிரித்திடப்பின்
திருநபி யொருவர் மண்மீது
தோன்றா திருக்க வழிமறந்தே
ஒருவன் இறைவன் எனும்போதம்
ஒன்றா மக்கள் திசைமாறி
உருவ வழிபா டியற்றினாரே
உடந்தை ஆனான் வைத்தானும்

53

நேர்மை அற்ற வாழ்வமுறை
நரக நெருப்பின் பாலமைக்க
கீர்ற் றிழிவழி தொடர்ந்தார்கள்
தவவழி யவ்தமை நெறிப்படுத்துங்
காரண மாகவே முதலவனும்
கண்ணியர் நூறை நபியாகப்
பாரினுக் கனுப்பினன் அன்னவர்தம்
பணியினைத் தொடர்ந்திட அந்நாளில்

54

முதலாம் மனிதர் ஆதமுடை
மக்களிற் “காபீல்” சந்ததியோர்
வதியக் கல்லால் அழகுமிகு
வீடுகள் கட்டி வாழ்ந்திருக்கப்
புதிதாய் மலைகளைக் குடைந்துகுகை
படைத்தே “ஹாபில்” வழிவந்தோர்
பதியாய்க் கொண்டனர் அன்னவர்க்குப்
பண்ணவன் வகுத்தன் வழியென்றே

55

குகைகளின் வாழ்வே நவி “ஷ்டின்”
குலத்தவர் தாழங் கொண்டிருந்தார்
மிகையழ காமவர் ஆணினத்தோர்
மாதர் குலமோ எதிர்மாறாம்
அகமீந் திடுமா றழகுடைய
அரிவையர் “காபீல்” வழிவந்தோர்
மிகஅழ கற்றோர் ஆடவரிம்
மாற்றங் கண்டான் இபுலீஸே

56

பெண்கள் அழகாய் ஆண்மாறாய்ப்
பிறந்தொரு குலமும் மற்றொன்றில்
பெண்களில் மாறாய் ஆண் அழகாய்ப்
பிறந்தொரு குலமும் வைத்தானின்
எண்ணத் தீமில் நெய்யுற்றி
இடர்செயும் வாய்ப்பினைத் தோற்றுவிக்க
மண்ணுல கினிலே வாழுமொரு
மனுவருக் கொண்டு தோன்றினனே

57

நீறிடை பொதிந்த நெருப்பாக
நீசகக் கருத்தை மனம்புதைத்துக்
கூறிடு பணிசெய் சேவகனாய்க்
“காபில்” இனத்தவன் ஒருவனிடம்
பேறினைப் பெற்றான் வாழவன்னாள்
படைத்தான் செவிப்புலன் தனைசார்த்தே
ஆறெனப் பாயும் இசையெழுப்பும்
அற்புத வாத்தியக் கருவியனை

58

நாவினுக் கிளியுந் நறைபோலும்
நோக்கிடு விழிக்குயர் எழில்போலும்
பூவினில் தோன்றி நூகர்புலனைப்
பித்தாய்ச் செய்யும் மணம்போலும்
தாவியே தென்றலில் தவழ்ந்துசெவி
தாண்டிடா துட்புகுந் துணர்வுகளுள்
மேவியே இன்பமீ தெனும்வாறாய்
மீட்டு இசைத்தேன் பிறியதே

59

மீட்டு எழுமென் ஒசையிலே
மெய்மறந் தாங்குள மக்களெல்லாம்
நாட்டமுங் கொண்டனர் செவியேற்க
நிறைந்தனர் இபுலீஸ் மனமகிழ்ந்தான்
கூட்டமும் பெருகிடத் தனித்தொருநாள்
குறித்தனன் அந்நாள் அவனிசையைக்
கேட்டிடக் கூடிய கூட்ட மொரு
குதூகலப் பெருவிழா ஆனதன்றோ

60

7. திருவிழாத் தினத்தினிலே

வண்ணவண்ணப் புத்தாடை அணிந்தே மக்கள்
வீதியெலாம் நிறைந்தார்கள் வீதி யெல்லாம்
கண்கவரும் கொடிகளினால் எழில்பெற் ரொன்றிக்
காணவரும் பேரைத்தம் பாலி முக்கப்
பண்ணோடு இளமாதர் பாடக் காற்றுப்
போகுமிட மெலாமதனைத் தாங்கி யாங்கே
திண்தோளின் நாயகர்தம் செவியுட் சேர்த்துக்
தேடியவர் பாலோடச் செய்த தன்றோ

61

மதுகொண்ட நிலைகளிலே வேண்டு மட்டும்
மதுகொண்ட ஆடவர்கள் தமைம றந்தே
மதுகொண்ட நிலையாலே ஆடி னார்கள்
மிதமிஞ்சி உண்டவர்கள் மண்ண ணைத்தார்
பொதுமகளிர் காழுகரின் பிடியுட் சிக்கிப்
போகத்திற் துணைநின்றார் குதுக் காரர்
மிதமிஞ்சிச் செல்வத்தை அள்ளி வீசி
மகிழ்வற்றார் பகவிரவாய்ந் தொடர்ந்திட் டாரே

62

வண்ணவண்ணப் பறவைகளாய்ச் சிறார்கள் ஒவ்வொர்
வகைவகையாய் உடையுடுத்தே அங்கும் இங்கும்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் கூட்டம் போலும்
விளையாட்டில் தமைமறந்து திளைத்தி ருக்கப்
பெண்டிர்கள் பருவத்திற் கேற்ற வாறாய்ப்
பொன்முத்துப் பவளவெள்ளி மாணிக் கத்தால்
கண்கவரும் நகைபூண்டு பட்டு உத்தே
காண்பவரைக் கண்வாங்கா தயரச் செய்தார்

63

வயதுமுதிர்ந் திளமைக்கு விடைகொ டுத்தோர்
 வெவ்வேறாய்த் தத்தமக்கென் றுவந்த தெய்வ
 வயமாகிச் சிலைவணக்கம் செய்யக் கோமில்
 வழிதொடர்ந்தார் ஆங்கெல்லாம் கூடி நின்றோர்
 பயக்தி யோடுகண்கள் மூடி நிற்கப்
 பற்பலவாய் மந்திரங்கள் சொல்லிச் சொல்லித்
 தயவிறைஞ்சி நின்றார்கள் கற்கள் முன்னே
 துணைசெய்யா தலையெப்ப துணரா வாறே

64

பற்பலவாய்த் தின்பண்டம் செய்து வந்தே
 படைத்தார்கள் பெண்டிர்கள் சிலைகள் முன்னே
 பற்பலவாய் மலர்களினைக் கொய்து வந்தும்
 பரப்பினரே பூமணத்தை விஞ்சும் வாறோ
 கற்பூரத் தோட்கிலும் சேர்த்தெ ரித்தார்
 கண்கவரச் சோடனைகள் தாழுஞ் செய்தார்
 முற்றுமந்தச் செயல்களெல்லாம் வீணா மென்றே
 மூட்கள் உணர்ந்தனரோ இலையே ஜேயோ!

65

ஓரிடத்தில் பெருந்திரளாய் மக்கள் கூடி
 ஒன்றுக்கும் அதிகமதாய்ச் சிலைகள் வைத்தே
 பேரொலியில் மந்திரங்கள் செபித்தே மிக்க
 பக்தியோடு நிற்கையிலே அவர்கள் அஞ்சும்
 வாறாகக் குரலொன்றைச் செவிம டுத்தே
 வந்ததிசை நோக்கினரே கண்டார் அங்கே
 ஊரறிந்த பேரான “நூறுஹு”த் தம்பால்
 உணர்ச்சிபொங்க உரைசெய்யும் புதியோ ராக

66

ஆண்டவனின் வழியென்னும் ஒளியை ஏந்தி
 அக்கால மக்களுள் இருளைப் போக்கப்
 பூண்டமன உறுதியோடு நகரை நோக்கிப்
 புறப்பட்ட நபியாங்கே மக்க ளெல்லாம்
 வேண்டாத பொருளையெல்லாம் தெய்வ மாக
 வேண்டிநிதம் வணங்கிநிற்கும் நிலைமை கண்டே
 தோன்றாத துணையாக அவர்பால் நிற்குந்
 தூயவனை மனத்திருத்திப் பேச வானார்.

67

“என்னருமைப் பெருமக்காள் இறைவன் ஒன்றே
 இல்லைபல தெய்வங்கள் சிலைகள் பொய்கே
 அன்னவனை வழிபடுங்கள் அன்றி மற்ற
 அனைத்துருவ வழிபாடும் நீக்கு வீரே
 மன்னுலகின் தூதாக இறைவன் என்னை
 மாற்றியுங்கள் வழிதிருத்தத் தேர்ந்தான் வல்லோன்
 சொன்னவைதாம் நானுரைப்ப தெச்ச ரிக்கை
 செய்கின்றேன்” எனக்கூற அதிர்ந்திட் டாரே

68

மக்களதிர்ந் தோர்காலாங் கிருக்க நின்ற
 மன்னவனாம் “ஜபர்தஸ்” லின் செவியுட் புக்கி
 மிக்கசினங் கொளவைத்த தவர்தம் வார்த்தை
 மேட்டிமையாய் வினாவொன்றை வீச்ச செய்யும்
 “ஒக்காத சொல்லுதிர்க்கும் இவர்யார்” என்றே
 உடனிருந்தோர் தமைவிலித்தான் அவருஞ் சொல்வார்
 “முக்காலும் பித்தரிவர் ஸாமாக்’ என்போர்
 மகன் நூறு ‘தான்’ என்றேபின் தொடர்ந்தும் சொல்வார். 69

“பலகாலம் காட்டிலே தனித்தி ருந்த
பின்னிவிவர் நகர்புகுந்து பித்த ராக
இலவேறு தெய்வமிறை ஒன்றே என்றே
இயம்புகின்றார் நாம்வணங்குஞ் சிலைக ளெல்லாம்
பலனளிக்க வியலாக்கற் கூட்ட மென்றே
பிதற்றுகின்றார் பித்துமுற்றி இரட்சிப் போனாய்
நலஞ்சேர்க்கும் வல்லவனாய்த் தான்வ ணங்கும்
நாயகனைக் கூறுகின்றார் நமக்கேன்” என்றார் 70

சினங்கொண்ட மன்னனவர் தம்மை நோக்கிச்
செருக்குடனே வாய்மொழிவான் “நோடிக்குள் என்முன்
தனைஇறைவன் துதரெனும் பேராம் அந்தத்
திமிகொண்ட மனிதனைநீர் நிறுத்தும்” என்றே
கணப்பொழுதுள் அவன்ஆனை செயலாய் மாறக்
கண்சிவக்க நபிநூறை “நீர்யார்” என்னும்
வினாச்சரத்தாற் றுளைத்திட்டான் வார்த்தை தன்னில்
வெறுப்போடு வெறியென்னும் நச்சம் சேர்த்தே 71

நானேஇந் நாடானும் மன்னன் நீயென்
நல்லாட்சிக் கெதிராகக் கிளர்ச்சி யொன்றை
ஏனியற்றுந் துணிவுகொண்டாய் என்ப தொக்க
இருந்ததவன் கேள்வியிலே தொனித்த வேகம்
வானோனின் தூதரையவ் வார்த்தை சற்றும்
வியப்படையச் செயலில்லை மாறாய் நெஞ்சில்
“தீன்” என்னும் ஒளிமிலிர்ந்த கார ணத்தால்
துணிவோடு பதிலிருக்கத் தூண்டிற் றன்றோ 72

மன்னனது கேள்விக்குப் பதிலாய் “நாட்டின்
மக்களிலே தானோருவர் ளாமாக்’ மைந்தர்
என்நாமம் நூஹ் ளன்ப தாகும் ஏக
இறைவனது தூதுவராய் நியமம் பெற்றேன்
மன்னபெரு மாணீந் ரணத்துப் பேரும்
மற்றொன்றால் இணைகொள்ள இயலா திந்த
மன்னுலகைப் படைத்தானும் வல்லோன் பாதை
மறுக்காது வரவேண்டும்” எனவு ரைத்தார் 73

வணங்குதலுக் குகந்தவன் ‘அல் லாஹ் வே அன்றி
வேறில்லை சிலைகள்வெறுங் கற்க ளோதாம்
இணங்காதீர் அவைதம்மை இறைஞ்சச் சக்தி
இலாதனவாம் எனீந்கள் உணர வேண்டும்
இணங்கிமனம் ஓப்புங்கள் என்னை ஏக
இறைவனது தூதுவராய் என்முன் பின்னும்
வணக்கத்துக் குரியவனின் தூதாய்த் தூதர்
வந்தார்கள் வருவார்கள் என்றும் சொன்னார் 74

ஓங்கியவன் கன்னத்தில் அறைந்தாற் போன்றே
உறுத்திடஅவ் வார்த்தைகளால் சினந்தான் மன்னன்
தாங்காத வெறிசிரிசைப் பிளக்க ழீன்
செப்பினைளம் கடவுளைம் பொய்யென் றாயோ?
நீங்காத பித்துன்றன் தலையில் சேர்ந்து
நினைந்தபடி உளறவைக்கும் கேடாம் இஃ.தே
தீங்குசெய விளையாதிம் மக்கள் தம்மைத்
திசைமாற்றத் துணிந்திவும் வேண்டாம்” என்றான் 75

“பொருள்திரட்டும் நோக்குனக்குள் இருக்கு மாயின்
பகருனக்கு வேண்டியன தருவேன் உன்னைத்
திருவனைத்துங் கொண்டபெருஞ் சீமான் போன்று
திகழுவழி செய்கின்றேன் நீயி யற்றும்
கருமத்தை விட்டொழிப்பாய்ப் பித்த னாகக்
கதறுவதை நிறுத்திவிடும்” என்றே மன்னன்
திருநவியாம் நூறு’ தம்மைப் பணிக்க அன்னார்
தொடந்துபதி லாகவரு மாறு சொல்வார்

76

“பணந்திரட்டும் பேராசை கொண்டே னல்லேன்
பைத்தியமும் எனக்கில்லை நீங்க னெல்லாம்
வணங்குகின்ற சிலைகளினை மறந்தே ஏக
வல்லவனாம் அல்லாஹ்வை வணங்க இன்றே
இணங்கிவர வேண்டுமென்றே ஆசை கொண்டேன்
இழிவழியில் இருந்து மனந் திருந்த வேண்டும்
பிணமாகி உடலுறிந்து போகு முன்னா
பண்ணவனை விகவாசங் கொள்வீ” ரென்றே

77

செவிகொண்ட பதில்ஷடலம் அனைத்தை யும்மே
கண்டுபொழு திடைகட்டுப் பொக்க மன்னன்
“புவியானும் பதியென்முன் துணிவு கொண்டு
பேசியவுன் தலைகொய்யா திருப்ப தின்று
கவலைமறந் தொன்றிமக்கள் மகிழ்வு கொண்டே
களித்திருக்குந் திருநாளென் றிருப்ப தாலே
இவண்விட்டுப் போம் “என்றே சினத்துத் தம்மின்
இருப்பிடத்தை நோக்கிப்பரி செலுத்தி னானே

78

மன்னன் அகன் றிட்டபின்னர் மக்க னெல்லாம்
“மிகமுற்றிப் போனபித்தர் இவர்தா” னென்றே
சொன்னதொடு கூடிடின்றே நகைத்தார் ஓன்றிச்
சிறுவர்களைக் குரலெழுப்பத் துண்டி விட்டார்.
என்னவௌ் செய்திட்ட போதும் “நூறு”தம்
ஏகதெய்வக் கொள்கைதனை இறைவன் தூதை
அன்னவர்முன் எடுத்துரைத்தார் மீண்டும் மீண்டும்
அஞ்சாது சோராது அயரா தன்றே

79

8. பிரச்சரம் தொடந்கியது

“நிச்சயமாய் நாம்நூலை அவர்சாந் தேர்பால்
நோவினைகொள் வேதனைகள் நேரு முன்னே
அச்சமூட்டி எச்சரிக்கை செய்வீ ராக
என்றோன் அனுப்பிவைத்தோம்” எனம றைபால்
இச்சையற்றோன் படைத்தானும் வல்லோன் கூறும்
இறைதூதர் நூறு’ என்பார் இரண்டாந் தந்தை
அச்சமூட்டி எச்சரிக்கை செய்தார் அந்நாள்
ஆயிரத்திற் கைம்பதாண்டு குறைவ தாமே.

80

ஆதிபிதா ஆதத்தின் செல்வ ருள்ளே
ஐவர் ‘வத்து’ ஸாவாஹ் ‘‘யநாது’’ யழுக்கு ‘‘நஸீரு’’
ஆதியோரைத் தெய்வங்க ளாக மக்கள்
அமைத்துவழி பாடுசெய்து வந்த நாளில்
தீதாகும் இஃதிறைவன் ஓன்றே என்னும்
திருமந்தி ரம்புகன்றார் “நூறு”அம் மாந்தர்
ஓதியது செவிமடுத்தார் அல்லர் தாங்கள்
ஓன்றிவிட்ட வழிதொடர்ந்தார் துயருந் றாரே

81

“எனைச்சார்ந்த சமூகத்தின் சோத ஸ்ரீர்
இறைவனையே வணங்கிடுவீர் அவனை அன்றித்
துணையாக வேறாங்கோர் தெய்வ மில்லை
தேர்ந்தறிவீர் தவிர்த்தொன்றை வணங்கி டுங்கால்
சினங்கொள்வான் பின்னேர்நாள் உங்கள் மீது
சகிக்கவொணா வேதனைகள் குழு மென்றே
மனமஞ்சி வாடுகின்றேன்” என்றார் நூஹ் ‘அம்
மானிட்ரோ மறுத்தவரைச் சாடி னாரே

82

‘நிச்சயமாய்ப் பகிரங்க வழிகேட் டில்தான்
நாங்களுமைக் காணுகின்றோம்’ என்றார் அன்னார்
‘நிச்சயமாய்ப் இல்லைநான் படைத்தாள் வோனின்
நபியாக வந்துள்ளோன்’ என்றார் நூஹாம்
‘அச்சுறுத்தி எச்சரிக்கை செய்ய வல்லோன்
ஆணைகளை எத்திவைப்பேன் உபதேசிப்பேன்
நிச்சயமாய்ப் இறைபால்நீர் அறியா வற்றை
நான்றிவேன்’ என்றார்பின் மீண்டுஞ் சொல்வார்

83

‘அதிசமிப்பி ரேநீங்கள் உங்கள் மீது
அச்சமூட்டி எச்சரிக்கை செய்ய வென்றே
புதிதாக மனுக்குலத்தில் ஓருவ ரைத்தன்
புலத்திருந்து அவனையஞ்சிக் கொளவும் நீங்கள்
அதிபுகழுக் குரியவந்த றப்பி னாலே
அருள்செய்யப் படும்பொருட்டும் அனுப்ப’ என்றார்
மதிகெட்டோர் பொய்யிரென்றார் பொல்லார் என்றார்
மறையோனின் துதரினை மறுத்திட்ட டாரீ

84

மீண்டும் நூஹ் ‘தம்சமூகத் தோரை நோக்கி
மனந்திறந்து வினவினரே பின்வா றாக
ஓண்டுங்க ஸோடேநான் இருப்ப தன்றி
ஏகனருள் வேதத்தை நினைவு செய்தல்
வேண்டாத பருவாக இருக்கு மாணால்
விருப்பம்போல் செய்யுங்கள் நானோ என்றன்
ஆண்டவன்மேல் நம்பிக்கை கொண்டுள் னேன்தீர்
ஆவதனைச் செய்க “வென அறைய லானார்.

85

எனையெதிர்த்துச் செய்யநீங்கள் வினழைவ தெல்லாம்
இன்றேசெய் திடத்தொடங்கு வீர்கள் உங்கள்
மனமொப்புந் தெய்வங்கள் அனைத்தை யும்நீர்
மேவியலை யோடொன்றித் தொடர்வீர் அ.:தை
கண்ணேர மாயிடினும் தாம தித்துக்
காத்திருக்க வேண்டாம்நான் படைத்த வல்லோன்
துணைகொண்டேன் செய்கைக்குக் கூலி தன்னைத்
தேடுவதும் அவனிடத்தே எனவு ரைத்தார்

86

கூறியது செவிபுக்கப் பதிலாய் அன்னார்
கூறினாரே “உ-மையும்நாம் எமைப்போல் அன்றி
வோராகக் காண்கிலமே தகுதி மிக்க
வல்லவராய்த் தானும்நீர் இல்லை” என்றே
வேறொரும் இலையெம்மில் இழிந்தோ ரன்றி
வழிதொடர்வோர் சிந்திக்குந் தகுதி அற்றோர்
மாறாக நாம்காண்ப துமையோர் பொய்யின்
மறுபிறப்பேன் றன்றியிலை” எனப்ப கர்ந்தார்

87

நான்செய்யும் பணிகளுக்காய் உம்மி டத்தில்
நாடுவதொன் றில்லையதன் கூலி யெல்லாம்
வானோடு உலகுபடைத் தானு கின்ற
வல்லவனின் பாலுண்டாம் வேறே இல்லை
நானோருநா ளனினுமெனைச் சாந்த பேரை
நிச்சயமாய் விரட்டிடவும் மாட்டேன் அன்னார்
தானவர்கள் றப்பை முன் காண்போர் நீங்கள்
தெளிவில்லா அறிவிலிகள் எனவுஞ் சொல்வார் 88

“இறையோனின் எல்லையற்ற பொக்கி ஷத்தை
எந்தியவன் என்றெனநான் கூற வில்லை
மறைவான எதையும்நான் அறியேன் நானோர்
“மலக்கு” மென உம்மிடத்தில் கூற மாட்டேன்
குறைவாக நீர்மதிக்கும் பேர்க்கு நன்மை
கொடாதிறைவன் விடுவனென்றும் சொல்லேன் அல்லாஹ்
அறிவானாம் மாந்தாதம் இதயந் தன்னை
அவனையேநீர் வணங்கிடுதல் வேண்டும்” என்றார் 89

நல்லுரைகள் சொல்லுகின்ற நூற்றை நோக்கி
நெறிகெட்ட மக்களெடுத் துரைப்பார் “நீவீர்
சொல்லியவா ழெம்மீது வேத னைகள்
சேரவெனச் செய்திடுவீர் தவிர்த்து வீணே
சொல்லாட வரவேண்டாம் உண்மை மின்பால்
சேர்ந்தவராய் நீர்இருப்பீர ரென்றால் உன்றன்
வல்லமையைக் காட்டும் “என இகழ்ந்து ரைத்தார்
வழிகெட்டோர் தமைவிழித்து நபிய ரைப்பார் 90

“வேதனையை உம்மீது கொணர்வேன் அல்லாஹ்
வேண்டுகிற போததனைக் கொணர்வான் நீங்கள்
ஏதுமதற் கெதிர்த்தியற்ற வல்லோ ரன்றே
இயலாதே போதனைநான் செய்தா லுந்தான்
த்தான வழிநிங்கள் செல்ல ஏகன்
திருப்பொருத்தம் என்றாயின் பலனுஞ் சேரா
ஒத்திடினி வைணேயும் “றப்பு” மாவான்
ஓர்நாள்பின் அவன்புறமே மீள்வீர்” என்றார் 91

9. துண்புறுத்தல் தொடந்கியது

அளவறச் சுற்றிநின் ழறிந்தனர் கற்களை
அளவறச் சுற்றியே நிறைந்தன கற்களும்
அளவறச் சுற்றிநின் ழறிந்தனர் சொற்சரம்
அளவறச் சுற்றிடு பவத்தினைச் சேர்க்கவோ 92

ஓன்றினை ஓன்றுவென் றுறுத்திய கற்களால்
ஓன்றினை ஓன்றியின் ணொன்றென வடுக்களும்
ஓன்றியே ஓன்றினை உடலெலாம் குருதிமேல்
ஓன்றிய தாலவை உருச்சிவந் தொளிந்தன 93

சேர்ந்தவக் கற்களால் சிறுமலை வடிவமுஞ்
சேர்ந்தது நாப்பணே நுபிகளை நிறுத்தியே
சோந்துடல் பலமிழுந் தடங்கிய போழ்திலுஞ்
சோந்தடி வீழ்ந்திடாச் சிலையென நின்றதே 94

மூர்ச்சையுற் றார்நபி முடிந்ததே வாழ்வென
மூர்க்கரும் எண்ணினர் முடங்கிடும் புத்தொரு
மார்க்கமென் றவர்தரும் போதனை நம்மவர்
மார்க்கமே இனித்தனி வேறிலை என்றுமே 95

மயங்கியே போனவர் தமை“ஜீபு ரில்”பகல்
மயங்கியே போனபின் இராப்போழ் தினிலவர்
மயங்கிய உடல்தனை மிருதுவாய்த் தடவியே
மயங்கிய நிலைதவினாந் தெழுந்திடச் செய்குவர்.

96

அடித்தடித் தேநபி சருமங்கி மிப்பரே
அடித்தடித் தேநபி தசைகளும் நொருக்குவர்
அடித்தடித் தேநபி என்புகள் ஓடிப்பராம்
அடிதடுத் தேநபி காப்பரு மிலாமலே

97

போர்வையாற் போர்த்திவிட் டண்மையில் எறிவர்தீன்
போர்வையைப் போர்த்தவம் மாநபி தமையேவாழ்
சீர்மையைப் போதனை செய்தவச் செயலில்நற்
சீர்மையைக் கண்டிடாச் சீர்கெட்ட மாந்தரே

98

அழிந்தனர் என்றவர் எண்ணிட வடுவெலாம்
அழிந்தவ ராய்ப்புது ஆற்றலோ டறிவுதுர்
அழிந்தவம் மாந்தரை ஆண்டவன் எனுந்தனி
அழிவிலான் பாதையில் அழைத்திடத் தோன்றுவர்

99

ஏவினான் மகனனயோர் இதயமி லாண்நலம்
ஏவிடும் நபிகளை இரக்கமி லாமலே
நோவினை செயவென நலன்பல சேர்வதாய்க்
கூவினன் மகனுமக் கொடுமையைச் செய்யவே

100

கல்லவை வேறில காத்தருள் வல்லமை
இல்லையென் றேநம திறைவரைச் சாடிடும்
புல்லரை ஏன்விட வேண்டுமெப் போழ்துமீ
தொல்லைகள் தந்துமிர் போக்குவீர் என்றனன்

101

வணங்கிடிற் பாவமென் றாரிவர் நம்மவர்
வணங்கிடுந் தெய்வமெ லாம்பிழை என்கிறார்
வணங்கிடற் கேற்றதோர் உருவமி லாதுதான்
வணங்கிடுந் தெய்வமே வேறிலை என்கிறார்

102

ஓங்கியே வீழ்ந்ததோர் அடிசிரம் பிளந்திட
ஓங்கியே பீறுசெங் குருதியால் நபியுடல்
தாங்கிய உடைகளுஞ் சிவந்தன நோவினைத்
தாங்கிடா துடலமுந் துடித்ததோர் கோரமே.

103

(வேறு)

தெருத்தெருவாய் வீடனைத்தும் இறைபோ தத்தைத்
திருநபிகள் சொல்லிவரச் சலிப்புக் கொண்டே
துரத்தினரே மக்களவர் தரித்து நிற்கும்

திராணியற்று வீழுவரை கற்க ளாலும்
அரக்கமனங் கொண்டவந்தப் பாவி யர்கள்
அடித்தார்கள் சூடியவர் மீது வீழ்ந்தே
நெரித்தார்கள் கண்டத்தை உயிர்போ மென்றே
நீசர்தம் கொடுமைகளைத் தொடர லானார்.

104

மண்ணைளிலி வீசிவசை பாடி னார்கள்
மண்புரட்டி மார்பேறித் துள்ளி னார்கள்
புண்ணாகிக் குருதிவழிந் தோட மேனி
புடைத்தார்கள் பதத்தைமுகம் பதித்த முத்திக்
கண்ணீருஞ் செந்தீரும் கலந்தே கன்னக்
கரைதாவி உடல்நனைக்க நோவித் தார்கள்
எண்ணிடவும் மனந்துணியாக் கொடுமை தம்மை
எழுத்தினிலே வடிப்பதெவ்வா றாகு மாமோ

105

(வேறு)

தாங்கொணாத துன்பமவர் இழைத்த போதும்
தொடர்ந்தேதம் கொள்கையினை மக்கள் நெஞ்சம்
தாங்கவென முயன்றார்கள் முயற்சி எல்லாம்
தோல்வியினைத் தான்தழுவிச் சென்ற தன்றோ
தீங்குமுற்றி உடல்மயங்கி மீண்டும் மீண்டும்
தெளிவுபெற்ற போதெல்லாம் இறைவன் தூதர்
ஏங்கியழு வார்கள்இறை பால்கை யேந்தி
“ஏகனேஇும் மாந்தர்க்கருள் தாராய்” என்றோ 106

“நெறிகெட்டுத் தவறிமழுக்கும் என்றன் மக்கள்
நேர்வழியைக் காணமனம் தெளிந்து தூய
அறிவொளியைப் பெறவருள்வாய் ஆதி அந்தம்
அற்றவனே அளவற்ற அருளின் செல்வா
பொறுமைதனை எனக்கருள்வாய் பாவி மாந்தர்
பிழைபொறுத்துக் கருணைமழு பொழுவாய்” என்றே
உறுங்கொடுமை அனைத்தையுமே தாங்கிக் கொள்கை
உறுதியுடன் இறையையுமில் வேண்டி னாரே 107

இனிமேலும் பொறுக்கமுடி யாதே என்னும்
இயலாமை வந்துற்ற போழ்தே ஓர்நாள்
“தனியவனே இவருக்கென உருவந் தோன்றா(து)
இருக்கச்செய் போதனைகள் செவியுள் ஏகத்
தனியேயென் குரல்மட்டும் கேட்கச் சேய்வாய்
திருந்தியவர் வழிமாற வேண்டும்” என்றே
கனிந்துருகி வேண்டியவர் வேண்டு கோளும்
காருணியன் பால்ஏற்கப் பட்ட தன்றோ 108

எவ்வாறு போதனைகள் செய்த போதும்
சனர்கள் திருந்தவில்லை மாறாய்த் தத்தம்
ஓவ்வாத வழிகேட்டில் தான்தி மைத்தார்

உருவமற்ற ஒலிகேட்டும் ஒதுங்கி னார்கள்
இவ்வாறே இருப்பதினி ஏந்கா தென்றே

இறைவனை ‘நூஹ்’ இறைஞ்சினாதம் உருவம் வேண்டி
அவ்விதமே மீண்டும்இறை செய்தான் அதும்
அனர்த்தந்கள் விளைத்ததன்றி வேறில் லாதே 109

அடியுதைகள் தாங்காது நபிகள் ஓர்நாள்
அரையுயிர்தம் உடலைவிட்டுப் பிரிந்தா ரொப்ப

அடிதளர்ந்தும் நிலம்புரண்டும் கிடக்கக் கண்டோர்
அருகமர்ந்து செவியுள்ளே சொல்லம் பெய்தார்

“உடலிலென்ன சுரணையற்றுப் போன தாமோ

உளத்தினிலே நாணமென்ப திலையோ இன்னும்
தொடருவதேன் பொய்யுரைக்கும் செயலைப் பித்துத்
தெளிவதென்னாள் கேடுகெட்ட பிணமே” என்றே 110

“உரைப்பதுபோல் உனக்கென்றோர் தெய்வம் உண்டேல்
உனைவந்து காத்திருக்க லாமே எங்குக்

கரையொதுக்கிப் போனத்து வந்திங் குள்ளைக்
காக்குதிறன் அற்றத்தற் கேளாம்” என்றார்

“புரியாத மனிதனாய்நீர் இன்னு மின்னும்
புலம்புகின்றீர் தெய்வமொன்றே என்ப தாக
உரியதுனக் கிதுவேதான் பரிசாம் இன்றே
ஒப்புக்கொள்” எனமீண்டும் உதைத்திட் டாரே 111

சுய_என்வு வரும்போது நபியே முந்தே
சொல்லுவார்தம் மனிதர்களை நோக்கி நீங்கள்
அயராது துன்பமெனக் கிழைத்த போதும்
ஆண்டவனொன் றென்பதனை மொழியா தில்லேன்
பயப்படுங்கள் இறைவனுக்கே அவனை அன்றிப்
பிறிதொன்றை வணங்காதீர் என்பார் கேட்டே
தயவின்றித் தருக்கார்கள் கொடுமை செய்வார்
திரும்பியுமே மயங்குவரை துணையற் றோரே 112

முன்நபியை மணந்தேபின் விடுகை பெற்ற
மாதொருத்தி தனதுமன வஞ்சம் தீர்க்க
நந்நபியைப் பொய்யரென்றும் பித்த ரென்றும்
நிந்தித்தாள் சிறுவர்களைக் கூட்டி வந்தே
கன்மாரி பொழிந்தனளே அவரோ டொன்றிக்
கைகொட்டி நகைத்தனளே அறிவில் லாவவ்
வன்மனத்தாள் மக்களிடை மொழிவாள் எங்கள்
விரோதியிவர் சமூகத்தின் பிணியாம் என்றே 113

ஓருநாளோ இருநாளோ வார மொன்றோ
ஓய்வின்றித் துயர்கொண்ட வருட மொன்றோ
ஓருநாறோ இருநாறோ இல்லை ஜம்ப(து)
ஆண்டுகுறைத் தாயிரமாம் ஆயி னென்ன
சிறிதேனுங் குறைந்ததிலை கேடு கெட்டோர்
செய்தகொடு வினைகளுக்கோ அனவே இல்லை
பொறுமைகடந் திட்டார்கள் நபிகள் இஃ:து
போதுமென மனஞ்சோர்ந்து போன தாலே 114

ஊனின்றி உறக்கமின்றி உடல்வ ருத்தி
உபதேசம் செய்திட்ட போதும் எல்லாம்
வீணாகிப் போனதெண்ணி நபிகள் நெஞ்சள்
வேதனையுற் றொருநாள்பேர் இறையை எண்ணி
“ஊன்பிறவும் தந்துலகைக் காக்கும் வல்லோய்
உன்னாணை தனையேற்றே இந்நாள் ஈறாய்
காணாத துன்பமெலாங் கண்டோ னாய்னன்
கடமைதனைச் செய்தேனென் றுரைத்தே சொல்வார் 115

இரவுபக லாகவவர் தம்மை என்பால்
ஏகனோன் அழைத்திட்ட போதும் அன்னார்
வெருண்டோடி னார்களன்றி வேறு காணேன்
வழிவந்தோர் என்பதன்றி மிகுதி இல்லை
கருணைமிகக் கொண்டவனாம் இறைவன் நீங்கள்
காலமெல்லாம் இழைத்தபிழை நினைந்தி றைஞ்சின்
அருள்புரிவான் என்றுரைத்தேன் ஏற்கா தோராய்
அடித்துதைத்தென் உமிர்போக்க முயல்கின் றாரே 116

நானுரைத்தல் செவியேற்று நடப்பி ராயின்
நாமுவக்கும் வாறுமழை பொழியச் செய்வான்
தேனினிய புனலோடு நதிகள் காய்க்குந்
தோட்டங்கள் பலவுமவன் தோன்றச் செய்வான்
ஏனவனின் மாண்புதனை அறியா துற்றீர்
என்னநிகழ்ந் ததுவாமோ உங்கள் மீது
வானவனை நம்பாது கேடு கெட்ட
வழிசெல்ல முயல்கின்றீர் என்றே இன்னும் 117

அவனேதான் மனிதர்களை விதங்கள் வேறாய்
அவதரிக்கச் செய்கின்றான் வளரச் செய்வான்
அவனேதான் வானேழும் படைத்தான் அஃதை
அடுக்கடுக்காய் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாய் வைத்தான்
அவனேதான் திங்களினைப் பிரதி காட்டும்
அழகுமிகு கோளமெனச் சுழல விட்டான்
அவனேதான் கதிரவனை ஒளிப்பி எம்பாய்
ஆக்கியருள் பாலித்தான் அறிவீ ரென்றே

118

மன்னிருந்து நமைப்படைத்த தவனே மீண்டும்
மன்னுண்ணச் செய்பவனும் அவனே பின்றான்
மன்னிருந்தே உயிரிப்ப தவனே இந்த
மன்னைவிரிப் பாக்கியவன் அவனே மாந்தர்
மன்னுலவப் பாதைசெய்த தவனே என்றும்
மன்னானும் பூதியும் அவனே என்றேன்
மன்னைவும் என்வார்த்தை மதித்தா ரில்லை
மன்னாகிப் போகுதவர் வாழ்வாம் என்றார்

119

அக்காலை இறைவனிடத் திருந்தே தூதை
அறிந்தார்கள் “நாஹாநபி” அவனு ரைப்பான்
“மிக்ககவல் கொள்ளாதீர் நாஹே என்னை
மிஞ்சியான்றும் நிகழாது இதுநாள் உன்றன்
பக்கலொன்றி னாரன்றி வேறு யாரும்
பின்பற்றார் இஸ்லாத்தை அவர்பின் னோரும்
எக்காலத் தேனும்இறை ஒன்றென் நென்னார்
என்னழுது கோலதனை எழுதிற் ரென்றான்

120

உன்னெழுத்தே அவ்வாறாய் இருக்கு மாயின்
இருவருமே இஸ்லாத்தைத் தழுவ மாட்டார்
பின்னிவரின் சந்ததியும் பற்றா ராயின்
பிறிதெதற்காய் உலகிலிவர் வாழ வேண்டும்
என்னைவிசு வாசித்தே உனைவ ணங்கும்
இறையடியார் தமையிலிவர்கள் வழிகே டுப்பர்
முன்னவனே படைத்தானும் முதலோய் இந்த
மூர்க்கரைநீ அடியோடே அழிப்பாய் என்றார்

121

எனையீன்ற பெற்றோர்க்கும் எனக்கும் என்றன்
இல்லத்தில் நுழைந்தோர்க்கும் இறையே உன்பால்
தனைநடத்திச் செல்வோர்க்கும் மன்னிப் பைநீ
தந்தருள்வாய் அவரன்றி உனைவெ ருத்து
மனமுரண்டாய் அக்கிரமம் செய்வோர் தம்மை
முற்றாக அழித்துவிடு எனைப்பொய் யாக்கும்
இனத்தோர்க்கும் எனக்குமிடை உகந்த தீர்ப்பை
ஏற்படுத்த வேண்டும்நீ எனவுஞ் சொல்வார்.

122

என்னோடே உன்னைவிசு வாசங் கொண்ட
இறைநேசர் தமையும்நீ இரட்சித் தேற்பாய்
என்றுநபி “நாஹ்”இறைபால் கைக னோந்தி
இறைஞ்சிநின்றார் இருவிழிநீர் சிந்தக் கேட்டே
மன்னுலகில் வாழுகின்ற படைப்பி னங்கள்
மனமொன்றி ஒருமித்தே “ஆமின்” “ஆமின்”
என்னும்வா நொலிசெய்ய அமரர் சேர்ந்தே
ஏற்படுபோல் “ஆமீன்”ன் ருரைக்க லானார்

123

10. கப்பல் கட்டல்

இறுதியிலே இறைதூதர் இறைஞ்சு தற்காய்
இறைவன்றன் ஒப்புதலைத் தந்தான் “நூறோ!
உறுதிமிக்க கப்பலொன்றைக் கட்டும்” என்றான்
உண்மைநபி “கப்பலென்ப தென்ன” வென்றார்
“மரத்தாலே செய்யுமொரு வீட்டாம் நீரில்
மிதக்குமது” என்றிறைவன் பதிலுங் கூற
உருவுமெது வாறிருக்க வேண்டும்” என்றார்
“ஒருசேவல் வடிவாகச் செய்நீ” என்றான்

124

“மரத்துக்கு நானெங்கே செல்வேன்” என்று
மீண்டுமொவர் இறைவனையே வினவ வல்லோன்
திருத்துது கொண்டுவரும் “ஜிபீல்” மூலம்
சுவர்க்கத்து மரக்கன்றை அனுப்ப அஃது
பெருத்தேவான் தொடுமாறாய் வளர்ந்தே கப்பல்
பொருத்தவுகந் தானததன் கீழே ஓர்நாள்
திருத்துதார் தனித்திருந்தே இறையை எண்ணித்
துதிக்குங்கால் இறையாணை வந்த தம்மா.

125

“கண்முன்னே கப்பலொன்றைக் கட்டும் நூறோ
கருணைசெய் வேண்டாதீர் பிறர்க்காய் அன்னார்
மண்மீதே அக்கிரமம் செய்வோர் நீரால்
முழுகடிக்கப் படுவார்கள் முற்றும் உண்மை”
விண்ணவனிவ் வாறாயோர் ஆணை செப்ப
விபரம் அறி யாதநபி “கப்பல் கட்டல்
என்னவிதம் என்றறியேன்” என்றார் நாயன்
இறைதூதர் ஜிபீஸை அனுப்பி வைத்தான்

126

பலகைகளாய் மரத்தைஅளிந் தெடுத்தே அந்தப்
பலகைகளைப் பொருத்துகவென் றதனைச் செய்யும்
கலையினையுங் கற்பித்தார் தூதாய் வந்த
காப்பவனின் தூதர்கோன் “ஜிபீல்” அன்றே
அலைகடலோ பெருந்தியோ இல்லாப் பாலை
அகன்றபெரு நிலப்பரப்பில் கப்பல் கட்டும்
தலைவன்பணி ஏற்றார்கள் நபிக ளார்ஹ்
கணப்பொழுதும் வீண்விரயங் செய்தார் இல்லை

127

இரவுபகல் என்றில்லா திறைவன் ஆணை
ஏற்றுநவி செயற்படுதல் கண்டு மக்கள்
திருநபியை ஏனாமே செய்தார் சிந்தை
தெளிவற்றுப் போனதென நகைக்க லானார்
அருகேகி இதுவென்ன நூறோ? என்றே
அவர்வினவ நபியுரைப்பார் “நீரிற் செல்லும்
ஒருவீட்டாம்” எனக்கேட்டே வழிகெட்ட டோர்கள்
ஓன்றியவர் தமைகிகழ்ந்தே மேலுஞ் சொல்வார்

128

“நீற்ற பாலையிலே கப்பல் கட்டும்
நீர்பெரிய மூடரென எங்கி ருந்தாம்
நீர்கொணர்வீர் இதையோட்டிச் செல்ல இஃது
நெறிமுறைக்கும் சாத்தியமே இலாத்” தென்றே
“ஓர்சிறிய கிணறேனும் இல்லா மண்ணில்
உமக்கென்ன பித்தாமோ கப்பல் கட்ட
ஓராது செய்கின்றீர் உமது கப்பல்
ஓடிடுமோ நிலத்தில்” எனப் பரிக சித்தார்.

129

குலத்தினிலே இழிந்தவரோ டொன்றி வாழும்
குணக்கேடே நபியென்றே பொய்யு ரைத்தே
நிலத்தினிலே ஓடற்கோர் கப்பல் செய்யும்

நிலைகொண்ட தச்சரென வாகிப் போனர்
பலகாலம் அன்னவரோ டொன்றி வாழ்ந்த
பாவமிது அவர்போலும் இவரு மானர்
செலுத்தஇதை எங்குசெல்வார் கடலைத் தேடிச்
செல்லுவரோ கடலையீங்கும் கொண்ரு வாரோ.

130

பரிகசித்தே இழித்துரைத்தார் பலவா றாகப்
பதிலாக நபிநாஹும் அவரை நோக்கிப்
பரிகசிப்போம் நாங்களும்மை இழித்து ரைப்போம்
பின்னொருநாள் அதுதொலைவில் இல்லை நீங்கள்
பரிகசிப்ப தாலென்றன் கடமை தன்னில்
பலமிழக்கச் செயலாமென் றெண்ணி டாதீர்
பரிகசித்தோர் பரிகசிக்கப் படுவர் நானோ
படைத்தவனின் ஆணைக்குப் பணிந்தேன் என்றார்

131

நிச்சயமாய்ப் பொறுத்திருந்தே பார்ப்பீர் வல்லோன்
நிலையான இழிவுதரும் வேத னையை
எச்சமயத் தென்றில்லை உங்கள் மீதே
“ஏவிவிடு வானென்றார் இறைவன் அக்கால்
மிச்சமுள்ள வேலைகளை முடியும் என்றன்
வெஞ்சினமும் அவர்கள்பால் விஞ்சிற்” றென்றான்
தச்சர்களை ஊக்குவித்தார் நபிநாஹு தம்மின்
தனையர்க ளோடேயவர் தானுஞ் சேர்ந்தார்

132

பகலெல்லாம் பாடுபட்டுக் கப்பல் கட்டிப்
பாதிமிரா கேடுகெட்டோர் அதையு டைக்க
மிகவருந்தி னாங்கியே இரவு வேலை
விரட்டிடவே மாற்றாரை விழித்தி ருந்தார்
இகபரனின் துணையோடே இறுதி வேலை
எல்லாமே முடிந்திடவே இறைவன் ஆணை
மிகஅழகாய் நிறைவேறி இருத்தல் கண்டே
மன்னிறைவு கண்டுநபி மகிழ்ந்திட் டாரே

133

11. பிரளியம் தொடங்கியது

திருமக்கா சென்றுடனே ஹஜ்ஜாச் செய்து
திரும்பிடுக என்றும்இறை பணிக்க அந்தக்
கருமமதை நிறைவுசெய்தே நபிகள் மீண்டார்
கப்பலினைக் காப்பவனும் காத்திட் டானே
ஓருவாறாய் அத்தனையும் நிறைவு கண்ட
உடன்றஜபுத் திங்கள்முதல் தேதி வெள்ளி
பெருகியது புன்ஸ்யுமி பிளந்தே ஓர்பேர்
பிரளியத்தின் முதற்குறியாய் பவத்திற் கீடாய்

134

அக்கணமே இறையானை வந்த தென்றன்
அடியார்கள் தம்மோடே உயிரி னத்தில்
தக்கபடி இரண்டிரண்டாய்ச் சோடி சேர்த்துத்
துரிதத்தே கப்பலிலே ஏற்றும் இன்றே
மிக்கபெரு மழையொன்றை இறக்க வள்ளேன்
முற்றாக நாற்பதுநாள் தொடரும் ஜீவ
வர்க்கத்தில் ஒன்றுமிலா தழிப்பேன் இந்த
வையத்தில் ஓருபுழுவும் இலாதே என்றே.

135

ஆணைதனை ஏற்றநியி இறைது தித்தே
அவனடியார் தமைநோக்கிப் பணித்தார் உம்மில்
ஆண்களெலாம் முதல்மாடி தனிலே நூங்கள்
ஆதிபிதா வுடலுடனே இரண்டாம் தட்டில்
பெண்கள் “ஹவ்வா” வுடலோடாம் என்று கூறப்
பிறிதொன்றில் மண்ணுள்ளயா வற்றி லொன்றில்
ஆண்பெண்ணேன் றிவ்விரண்டாய் ஏற வைத்தார்
அவைபகைக்கா திரைவனருள் புரிந்திட்ட டானே 136

பலநாட்கள் உண்ணுதற்காய் உணவாய் வேண்டும்
பொருளெல்லாம் ஒருதட்டில் சேர்த்தெ டுத்தார்
நிலம்வளரும் தானியங்கள் பழங்க ளோடே
நல்லினத்து விதைகளையும் நிறைத்து வைத்தார்
இலையேது வேர்குறையும் என்ற வாரே
எற்றியதும் இறைவன்றன் பழியைத் தீர்க்க
நிலம்நோக்கி ஆணையிட்டான் “மண்ணே! உன்னுள்
நிறைந்துள்ள புனலைவெளிப் படுத்து” வென்றே 137

(வேறு)

படைந் டுங்குபே ரொவியே மூப்பிவான்
பிளந்து மண்மிசை வீழ்மால்
இடியி டித்தது மின்ன வதனுடன்
இணைந்து நெருப்பையும் உமிழ்ந்ததே
இடைவி டாதுமே பெய்ய மழையினால்
எங்கு மேபுனல் செறிந்ததே
கொடைய தென்றிறை கொடுத்த தின்றுபீர்
கொடுமை என்றுமே பொழுந்ததே 138

கோடி கோடியாய்க் கரிகள் கூடியே
காட மிந்திடப் பொருதுமால்
ஒடு வான்கரு முகில்கள் ஒன்றுடன்
ஒன்று மோதியே புரண்டன
ஆடு பேய்களைப் போலு மாமவை
அண்ட வெளியினில் சுழன்றுமே
நாடு திக்கெதென் றிய வாகிலா
நிலையி ஹருண்டுமே சிதறின. 139

சிறிது சிறிதன உயரும் நீரினில்
சிக்க அஞ்சியே மனிதர்கள்
உறுவ தென்னவென் றரிகி லாதுமே
ஒட முயன்றுபின் தோற்றனர்
வெறுநி லங்களும் வீடு வாசலும்
வீதி யெங்கணும் நீருபுகச்
சிறகொ டிந்தவான் பறவை போலுமே
தவித்த னர்பெருஞ் சோகமே 140

கையி லேந்திய குழந்தை யோடுதன்
காலைச் சுற்றிடும் பிள்ளையும்
செய்வ தென்னவென் றன்னை முகத்தினைத்
தேடுஞ் சிறுவரோ டெழுவமே
மெய்யில் பலமிலா முதுமை கண்டவர்
மிரள மிரளவே விழித்தனர்
ஜய கோ!வென அழுது தவித்தனர்
அன்னை மாரிளாம் பெண்டிரே. 141

கடலில் மாந்திய புனலை மேகவாய்
கொப்ப வித்திட நிலமிசை
இடியும் மின்னலும் சேர்ந்து பொழிந்தது
எங்கும் நீர்செறி காடென
வடிந்து சென்றிட வாகி லாததால்
வீழ்ந்த இடங்களில் தேங்கியே
கடிதி லுயர்ந்தது கரையென் நொன்றிலா
கடலைப் போலெனு மாலுமே.

142

நீண்ட நெடும்பெரு மரங்கள் வேரொடு
நிலம்பு ரண்டிடச் செடிகொடி
தோண்டி நிலத்திருந் தெறிந்த வாகெனச்
சேர்ந்து புனலொடும் ஒதுங்கின
மாண்ட சிறுச்சிறு உயிரி னங்களும்
மிதக்க நீரினில் பிறசில
தூண்டில் வாய்படு மீணப் போலுமால்
துடிது டித்துமே அழிந்தன

143

வான ளாவிய பருவ தங்களில்
வளைந்து தாவுந் ரருவிகள்
கான மரங்களைக் கவர்ந்து புரண்டன
கரைகள் ஓடிந்துமே பரவின
ஆனை போற்பெரு மிருக முஞ்சிறு
அற்ப எறும்பெனும் வேறிலா
கானில் வாழுமெல் லாமு மேயுமின்
காக்க வழிமிலா தோடன.

144

மாட மாளிகை வீடு குடிசைகள்
மாய்ந்து மண்ணெண ஆகின
தேடு வாரறத் தெருவி லும்பொருள்
சிதறிப் புனலொடு நகர்ந்தன
ஆடு மாடோடு பன்றி பூனைகள்
அகமுங் காக்கும்நாய் அனைத்துமே
ஓடிக் களைத்துநீர் உயரத் திணையியே
உயிரைப் பறித்ததால் மிதந்தன.

145

பிளந்த நிலப்பெரு வாய்க ஞுடுநீர்
பீறி வான்தொடப் பாய்ந்துமே
பொழிகு புனலொடு கூடி யேபுவி
பெருகி மண்மறைத் துயர்ந்தது
விழிபொ சுங்கிடு வாறு மின்னலும்
விட்டு விட்டுமே எறித்திட
அழிக வலகென ஆர்பப ஸித்திடி
அங்கு மிங்குமாய் வீழ்ந்தது.

146

வேக மாகவே வீசு புயல்நில
வெள்ள நீரினை அள்ளியே
தாக சாந்தியுஞ் செய்து மீதியைச்
சிதறி யெங்கனும் அடித்தது
ஏகு திசையெதன் றறிய மாட்டிலா
இடையி டைவழி மாற்றியே
போகு திக்கெலாம் பேர ரழிவுகள்
புரிந்து புரிந்துமே சென்றது.

147

கூறு கூறெனப் பிளந்து மலைகள்தாம்
கொண்ட உருவழிந் தமைந்தன
ஆறு குளங்களை ரேதும் தனித்திலா(து)
அனைத்தும் ஒன்றென ஆகின
சிறும் பெரும்புறை காற்று மோதியே
சிதைந்து மரங்களும் விழுந்தன
குரி யன்கரஞ் சுடர மிந்ததால்
தோன்றி டாதுமே ஒளிந்தனன்

148

12. பெற்ற மனமும் படைத்தவன் சினமும்

புயலொ டுங்கடு மழையொ டும்பெரு
கிடமி லாதமண் ஊற்றினால்
செயவே றற்றுடன் திராணி யற்றுமே
தவித்த தேமனுக் கூட்டமே
கயவ ராமவர் கூட வேந்தி
குமார னானவன் ஒருவனும்
துயரு றப்பொறுக் காத நந்நபி
தம்மி டம்வரக் கூவினார்.

149

ஊழி வெள்ளமீ துண்ணு வாயுடன்
ஓரி ஸறதனை நம்பியே
வாழ்வி முந்திடாய் வந்து சேருவாய்
வேறு வழியிலை என்றிடப்
பாழு ணைமனம் மாறி டாதவன்
படகி லேறிட மறுத்ததால்
ஆழி போற்பெரு வெள்ளம் அவனையுண்(ு)
அகட்டி ணையுடன் நிறைத்ததே.

150

மகனை நீருண மனம்வ ருந்தியே
மாந பியுமிறை நோக்கியே
தகுமோ நீயெனக் களித்த வாக்கினைத்
தராது போனதென் ரேங்கினார்
இகப ரத்தினேர் அரச னேமுனர்
எனது சந்ததி காப்பதாய்
மிகவும் உருதியென் றளித்த தேன்மகன்
மடியக் காரணம் ஆகினாய்

151

வாக்க ஸித்திடில் தவறி ஷழத்திடா
வள்ள லேயுணை நம்பினேன்
வாக்க ஸித்தநீ வாக்கு மாறிடாய்
வந்த தென்னதென் றறிகிலேன்
காக்கு முன்கரம் காக்கும் என்மகன்
கதியை முடித்திடா தென்றுமே
நோக்கி னேனது நினைந்த வாறிலா
நிறைவு றாதுமே போனதே.

152

அலறி அழுதிடும் அன்ன வர்தமை
அழைத்த இறைவனும் கூறுவான்
“இலைய வனுமுன தினத்த வன்மிக
இழிசெ யல்களைப் புரிந்தவன்
புலன்கொ ளாதவோர் சேதி ணையொரு
போழ்தும் நீரெனை வினவிடேல்
புலன்ம முங்கிய பேதை மாந்தர்தம்
புறத்தி லாதிரும்” என்றுமே.

153

இறைவன் ஆணையைக் கேட்டு நந்நபி
இதயம் பயந்துகை யேந்தியே
குறைபொ றுத்தருள் கொற்ற வாளனைக்
காத்த ருள்புரி எனக்குநீ
மறைத்த எதனையும் மீறி மனங்கொள்
வைத்தி டாதருள் என்றவர்
இறைப தம்பணிந் துருகி னார்இறை
இரங்கி மனங்கணிந் தருளுவான்

154

“நீவி ரும்பிடில் உன்ம கன்முதல்
நீரில் அழிந்தவை அனைத்தையும்
பாளில் உயிர்பெறச் செய்கு வேனவர்
பற்றி நன்குநான் அறிகுவேன்
கூறும் இம்மொழி கேட்ட நாற்றபி
கண்க வங்கியே இறையிடம்
கூறு வாரிரணக் கொல்வ தெனினுமநீ
கொன்றோ மித்திடு என்றுமீ.

155

உன்வி ருப்பமே எனது பாக்கியம்
ஓப்பி ஸாப்பெரும் பேறதாம்
இன்ப வாழ்விலும் துன்ப நிலைமிலும்
இறைவ நானுன தடிமையே
என்ப தாழுன தேவ வெதுவுமே
ஏற்ப தென்கடன் ஏற்பனே
நின்ப தம்பணிந் தேனே எனக்கெலாம்
நீயே முதலவன் என்றனர்.

156

13. ஒய்ந்தகு பெரும்புயல்

கரிய முகிலிடை புகுந்த மதியெனக்
கட்லொ மிந்தவெய் யோனென
இரவு பகலறி யாத வாகிலா (து)
இருளில் புதைந்துல கிருந்ததே
பரவி யெங்கனும் நிறைந்த நீரிடை
பாலை வனப்பெரு வெளியிலே
ஒருமை யாகநின் றுலவும் ஒட்டைபோல்
ஒட மோர்த்தை நகர்ந்ததே.

157

அனைத்தும் அழிந்திடு நிலைய தென்னுமோர்
அனுவும் பழுதிலாப் படகினுள்
தனைத்தொ டர்ந்தவர் தம்மி னோடிறை
தூதர் அமைதிகொண் டிருந்தனர்
சினத்த வான்மழை பொழிதல் ஓழித்துமே
சிற்ற மடங்கிட நிலமகள்
ஜனித்த புனர்கடல் தனைநி றுத்தினாள்
தொடர்ந்த நாற்பதாம் நாளிலே

158

திங்க ஸாறுசென் றடைந்த போழ்திலும்
தொடர்ந்தும் நீர்நிலை கொண்டதாய்ச்
சங்கை நபியிறை பணிந்து பிரார்த்தனை
செய்து வேண்டினா் நீர்அறப்
பொங்கி நிலத்திடை பீறு புன்லொடு
பெய்கு வானையும் நோக்கியே
தங்கு மென்றிறை ஆணை இட்டனன்
தொடங்கி டாதவை அடங்கின

159

கொப்ப வித்தநீர் குடித்த தேநிலம்
கனிந்து வீழ்ந்தவான் புனல்கடல்
ஓப்பி டப்பெரு வெள்ளம் அடங்கியே
ஒழிந்தி டத்தரை புலங்தது
தப்பி ஓடிடா நின்ற நீர்விலை
தரித்து மேகுளம் ஆகின
கப்பி இருந்தபேர் இருஞும் மாய்ந்திடக்
கதிர வன்கரம் நீட்டினான்

160

நீர்வி றைந்வோர் தட்டெ னப்புவி
நிலையி லாதுமே சுமுன்றிட
காலக் விந்திராக் கால மெதுபகற்
கால மெதுவென அறிகிலார்
ஊரெ முந்திடக் கூவங்கு சேவவின்
ஒலியி னாலோரு வெண்ணிறப்
பாறை யின்நிற வேறு கண்டுமே
பகலி ராவினை அறிந்தனர்

161

காலம் ஓரள வறிந்த கலத்துளோர்
கருணை கொண்டிறை பணிந்தனர்
ஞால அழிவினுக் கான போதுதம்
நிலையு ணாந்துமே மகிழ்ந்தனர்
“ஆலம்” அனைத்துமே படைத்துக் காத்திடும்
அரச னேதனி முதலவா
தூலம் அழிந்திடா தெமக்கென் றருளிய
தூய னேயெனப் புகழ்ந்தனர்

162

(ஆலம் : உலகு)

இப்பெ ரும்பே ரழிவி லும்மெம்மை
இம்மி யும்துயர் சேர்த்திடா(து)
ஓப்பி லாதபோர் உதவி செய்தனை
உனது நபிவழி தொடர்ந்ததால்
தப்பி ஷைத்தவர் தண்ட னைபெறும்
தருமம் உரைத்தனை மறுமையில்
கப்பி டாதொரு துயரும் எம்மைநீ
காத்தி டப்பணிந் திறைஞ்சினோம்

163

நன்றி யோடிறை வாழ்த்தி ஸ்ரகரம்
நீட்டி யேமனம் உருகினார்
கொன்ற மித்திடாக் கோணப் படகுளோர்
கூடி யோர்மனப் பாங்கிலே
நின்று மோரிடம் தரித்தி டாக்கலம்
நீரில் ஊர்ந்துமே ஒருதினம்
நின்ற திறைவனின் ஆணை கொண்டுமே
நிமலன் “பைத்துல்மு கத்தளில்”

164

திங்க னொந்துல கெங்க னுந்திரிந்
திருந்த பெருங்கலம் ஓரிடம்
தங்கி நின்றதோர் திங்க னிருதிநாள்
திறந்த சாளரத் தூதாய்ச்
சங்கை பொருந்திய நபிகள் வெளியினில்
தோன்றுங் காட்சியை ஞோக்கினர்
எங்கும் நீர்குறைந் திருத்த லோடுவான்
இருஞும் போகிய துணர்ந்தனர்

165

யாரு மேயுமிர் வாழ்ந்தி லாகுநீர்
அனைத்து ஜீவனும் மாய்ந்திட
யாரு மேயுமிர் வாழ்ந்தி லாகுகன்
திறைவன் தூதரும் வருந்தினர்
யாரு மேயுமிர் வாழ்ந்தி டாதெனை
இனங்கி யோர்த்தமைத் தவிர்த்துமே
யார மித்தனோ அவனை நந்நபி
இருகை எந்தியே இறைஞ்சுவர்

166

நூறு நூறுபன் நூறின் ஆண்டுகள்
நூலே! நின்பணி தொடர்ந்துமேர்
நூறு பேரெனும் நினைத்தொ டர்ந்தெனை
நினைந்தி டாதுமே வெறுத்ததால்
மாறு செய்தவம் மாந்த ருமிரினை
மாற்று வழிமிலா தழித்தெனு
மாறு வொவ்வொரு தீங்கும் நேர்ந்திடா
வாறு காத்ததை எண்ணுவீர்

167

ஆண்ட வன்நபி நூலை அழைத்துமுன்
அறிந்த வாறுரை செய்துபின்
வேண்டி னாவிவர் வம்ச மும்மெனை
வணங்கி னாரென ஆனதாய்ப்
பூண்டி னோடிவர் பல்கி டாதுமே
பிரள யத்தினால் புரட்டினேன்
மீண்டு மேர்முறை வாரா தி.:துபோல்
முதலுங் கடைசியும் சதென்றான்

168

கேடு கொண்டவிம் மாந்தர் தம்மினக்
குடும்ப வாரிகம் வளர்ந்தபின்
கேடு செய்யுமென் றறிந்த தாலவர்
கூட அழிந்தனர் மீண்டுநாம்
கோடி மாந்தரிப் பூவில் தோன்றிடக்
கருணை செய்குவம் அன்னவர்
கேடு செய்திடில் இவர்கள் போலுமே
கொன்றோ பிப்பமென் றறிகுவீர்

169

பிரள யத்தினால் மனித குலத்தினைப்
பாரி வழித்தவிச் செய்கைபோல்
பிரள யத்தினால் பிறிதேர் போழ்தினிப்
பூவில் மனிதரை அழித்திடோம்
உருவி லாதபே ரிறைவ னிங்ஙனம்
உறுதி தந்திட நபிகளும்
பொறுமை கொண்டனர் மனதி லமைதியும்
பெற்றே இறைவனைப் போற்றினர்

170

14. பிரளயத்தின் பின்

பிரளயம் ஓய்ந்து தங்கள்
பட_கொரு மலையின் மீது
தரித்தது கண்டார் மக்கள்
துயரழிந் தமைதி கொண்டார்
கருமையுற் றிருந்த வானில்
கண்கவர் வான்வில் ஓன்று
தெரிவதும் அவ்தம் நெஞ்சில்
துயரறக் கருவா மிற்றே

171

கருநீலம் நீலம் மஞ்சள்
கண்கவர் சிவப்புப் பச்சை
மருவுசெம் மஞ்சள் ஊதா
மனங்கவர் வண்ணம் ஒன்றும்
உருவினில் வான்வில் தோன்றி
உயர்ந்தி மக்க ளெல்லாம்
உருவிலான் எம்மு டன்செய்
ஒப்பந்தம் இதுவோ என்றார்.

172

மலைதடி மாத மொன்றில்
முஹர்மநாள் பத்தின் போது
கலத்தினை விட்டு நீரென்
கருணையாம் பேறோ டின்றே
நிலத்தினை மிதிப்பீர் ளெல்லா
நற்பேறும் பெறுவீ ருந்றன்
குலத்தொடு “நூறே” என்றான்
குவலயம் படைத்தாள் “ரப்பே”

173

இன்பங்கள் அனைத்தும் பெற்றே
இனிதுற வாழ்வா ருந்றன்
இனத்திருந் துதிப்போர் என்னை
இணங்காது வழிமா றுங்கால்
துன்பமுற் றநிவார் என்றும்
தூயவன் வல்லின் மூலம்
சொன்னனன் நபியவ் வார்த்தை
செவியற்றார் ஆனை கொண்டார்

174

(வறி : இறைதூது)

நாற்பதின் ஆனும் கூட
நாற்பது பெண்ணும் ஆனை
ஏற்றுமிர பிழைத்தார் இம்மை
இருமுறை பிறந்தார் ஒப்ப
நோற்றன் நோன்பும் அந்நாள்
நன்றிசெய் உணர்வி னோடே
தோற்றுவோன் அழிப்போன் மீண்டும்
தோற்றுவோன் தம்பால் அம்ம.

175

கருமையில் உலகி ருந்த
காரணத் தாலே கண்கள்
இருளடைந் திருந்த தன்னார்
இரவியின் ஓளியை னோக்கும்
சிரமமுங் கொண்டார் கண்ட
தூதரும் உரைப்பார் நீங்கள்
சுருமாவை அணிவீர் நன்கு
துலங்கிடும் விழிகள் என்றே

176

“ஜூதி”யெனு நாமங் கொண்ட
தம்மலை அடிவா ரத்தில்
ஆதியைத் தொழுவோர் பள்ளி
அமைத்தனர் நபிநாவு அன்றே
தோதெனத் தமக்கோர் நாணற்
சிறுகுடில் செய்து வாழ
எதுவாய் மற்றார் தத்தம்
இல்லங்கள் அமைத்திட் டாரே.

177

15. “ஹாம்” கொண்ட சுபம்

கிறிஸ்தவரின் வேதநூலாம் “யைபிள்” தம்மில்
கூறுமொரு காதைத்தனை உலகோர் நன்கே
அறியவைத்தல் ஆகுமதை அறிவுள் னோர்கள்
ஆய்ந்தறிந்து புலன்கொள்ள வேண்டும் ஓர்நாள்
இறைதூதர் “நூஹ்” அய்ந்து தூங்கும் வேளை
இடம்நழுவ ஆடையவர் மறைவுப் பாகம்
குறையாக மூடுண்டே இருக்கக் கண்டு
“ஹாம்” என்னும் மகன்நகைத்தே வெளியிற் சென்றார் 178

வெளியினிலே இருந்ததன்னீர் சகோத ரர்க்கும்
விபரித்தார் தந்தைநிலை அறிந்த அன்னார்
வளமாக உடல்மூடத் துணிகொ ணர்ந்தே
மறைத்தார்கள் தமதுகண்ணுங் காணா வாறே
களைநீங்கி எழுந்தநபி சேதி கேட்டு
“ஹாமை” உடன் சபித்தார்பின் “யாபித்” “ஷாமை”
உளமாரப் போற்றியேவாழ்த் துரைத்தார் பின்னர்
ஓவ்வொருவர் நிலைப்பறி “யைபிள்” கூறும். 179

பரிகசித்துச் சிரித்துடலை மறைக்கா தோடிப்
பிறருக்கும் எடுத்துரைத்த ஹாமின் பின்னோர்
கருகியகார் வண்ணத்தைக் கொள்வார் கேசம்
காதைவிஞ்சி வளராமற் றிருவர் தம்மால்
உருவாகுஞ் சந்ததிக்கும் அடிமைப் பேராய்
ஊழியமுஞ் செய்வார்கள் என்ற சாபங்
கருவாகி யேஇன்று மக்க ஞுள்ளே
கருமைவெண்மை எனவேறாம் என்ற வாறாம். 180

16. நபி நாஹ்வின் தனித்தன்மைகள்

பத்துவித தனித்துவங்கள் கொண்டி ருந்தார்
பாருஸ்கில் நீடுவாழ்ந்த நபியாய் ஒன்றாம்
உத்தமநன் நபி “ஆதம்” “ஷீத்” என் போனின்
“உயர்ஷீர்அத்” தமைமாற்றுந் தகைமை யொன்று
சத்தியத்தை மறுத்ததனால் பிரள யத்தில்
சமாதிகொண்டார் ஆதநபி சந்த திப்பேர்
நித்தியனின் அருளாலே எஞ்சி னோர்கள்
நிலைத்தனால் இவர்இரண்டாந் தந்தை யானார். 181

முதன்முதலாய்ப் பிரளயத்தின் பின்னர் வாழும்
முற்றுமனுக் குலத்துவழி காட்டி யாக
முதன்முதலாய் இறைமறுப்புச் செயலைத் தட்டி
மறுத்துபதே சஞ்செய்யும் உரிமை தாழும்
முதலவனைத் துதியாத கார ணத்தால்
மனிதர்களை அழிக்குறை துணிந்த பேறும்
அதிகாலம் வழிகாட்டும் பேறும் நானும்
அதிகபொழு திறைவனைங்கும் பேறும் பெற்றார் 182

நீண்டநெடு நாள்வாழ்ந்த இறைவன் தூதர்
நீள்நிலத்தில் நபிநூலே மறுமை நாளில்
ஆண்டவனின் சந்திதியில் உயிர்ப்பெய் துங்கால்
அறுதிநபிக் கடுத்தெழுவார் அவரே யாகும்
தாண்டிடனும் பன்னாறு வருட காலம்
தாடியிலாங் கோர்முடியாமோ கேச மொன்றோ
பூண்டில்லை வெண்மையவர் பல்லௌன் றேனும்
பூதலத்தில் வாழுவரை வீழ்ந்த தில்லை 183

பிரளியத்தின் பின்னொருகால் மண்ணி னாலே
பாத்திரங்கள் பலவற்றைப் படையு மென்றே
திருநபியை இறையவனும் பணித்தான் தூதர்
தானேபன் னுறாகச் செய்தெ டுத்தார்
உருத்தெரியா தத்தனையும் தூள்தூ ளாக
உடைத்தெறியும் எனமீண்டோ ஆணை செய்ய
வருத்தமுற்ற நபிகளுடன் சொல்வார் நானே
வடித்தவற்றை உடைப்பதுதான் எவ்வா றென்றே 184

உயிரற்ற மட்பாண்டம் தனையு டைக்க
உவக்காத தேன்நீர்உம் கைக ளாலே
செய்ததென்ற காரணத்தா லன்றோ என்றன்
செயலெண்ணிப் பார்த்திரோ நான்ப டைத்த
உயிருள்ள மனுக்குலத்தை அழிக்க எவ்வா
ருளமுருகிப் போயிருப்பேன் இனிமே லிஃது
செய்யேனோர் போழ்தேனும் எனந பிக்குச்
சபதமிட்டுக் கூறினனே படைத்தாள் வல்லோன் 185

கண்ணியத்தின் மீதுமென்றன் ஆற்றல் மீதுங்
கூறுகின்றேன் சத்தியமாய் இனிமே லிந்த
மண்ணிலெந்தச் சமுதாயந் தனையும் வீணே
மாண்டமியச் செய்யேன்நான் பிரள யத்தால்
விண்ணவனிவ் வாறுரைக்கச் செவியற் றேமெய்
வருந்தியழு தார்கள்பல் லாண்டுக் காலம்
திண்ணமிது வாறேயிக் கால்வ ரைக்கும்
தன்வாக்கை இறைமாற்ற வில்லை யாமே. 186

17. நூஹ் நபியின் மரணம்

நெருங்கிவந்து விட்டதுங்கள் கவர்க்க வாழ்வு
நபியேயென் றிறைவன்றன் தூதர் மூலம்
வருங்கால வாழ்வுபற்றி நினைவு கூர
வரவழைத்தார் தம்மகனாம் “ஸாம்” என் பாரை
உரியடி உபதேசம் செய்தே இந்த
உலகிலவர் பணியெடுத்துக் கூறித் தம்மின்
பிரதிநிதி யாகவுமே நியமம் செய்தார்
பாருலக வாழ்வைவிட மனமுங் கொண்டார் 187

இறுதிக்கால் ஓநாள்தன் பொழுது போக
எவருமற்ற தனிமையிலோர் மலையின் மீது
சிறிதுலவி வரலாமென் றேக ஆங்கே
சந்தித்தார் “இஸ்ராயீல்” மலக்கல் மௌத்தை
பெருவாழ்வு உங்களுக்காய்ச் கவனந் தன்னில்
பாராள்வோன் வகுத்துள்ளான் இன்றே நானென்
கருமத்தைச் செயற்படுத்த வேண்டும் ஆவி
கவரவந்தேன் என்றிறைவன் விதியு ரைத்தார் 188

உயிர்கவர வந்துள்ளேன் எனவு ரைக்க
உடனன்றிச் சிறிதுபொறுத் திடுக என்றன்
உயிரனய மனைவிமக்கள் தம்மி டத்தே
உண்மைசொல்லி விடைபெற்று வருவே னென்றார்
செயலிஃது முறைமைக்கு மாறாம் என்றே
சொல்ல “இசு ராயீல்”எனை அடக்கஞ் செய்யும்
செயல்களுக்கு யார்பொறுப்பாம் என்றார் நூஹுவும்
துணையாக வானவர்கள் உளரே என்றார் 189

வானவர்கள் வரவை “இசு ராயில்” கூற
 வேறொன்றும் பேசாதே நின்றார் நூற்பின்
 தானாக வாய்மொழிந்தார் இனிமே ஹுங்கள்
 தேவைதனை நிறைவுசெய்து கொள்ள மென்றே
 ஊனுடலில் இருந்துயிரைப் பிரிக்க ஆங்கே
 உடனிருந்த ஏவல்கள் தூய்மை செய்தே
 ஆன்திறை தொழுகையின்பின் எஞ்சி யுள்ள
 அனைத்தையுமே நிறைவுசெய்து வான டைந்தார் 190

நாற்பதாண்டு பூர்த்தியான பின்னர் “நூற்று” தன்
 நபிப்பட்டம் கொண்டார்கள் ஏகன் தூதை
 ஏற்றுநடந் திடமக்கள் தமைய மூத்தார்
 இறைமறைசொல் வொன்பதரை நூற்றி னாண்டாய்
 சுற்றில்பெரு வெள்ளத்தின் பின்னால் மேலும்
 இருநூறு வருடங்கள் வாழ்ந்தார் என்பர்
 சாற்றுங்கால் அவர்வாழ்வு ஆயி ரத்தைத்
 தாண்டிமினும் நானுநோ டைம்ப தாண்டே 191

- நிறைவு -

தூஷ்க்கெண
வாழ்ந்த
தனியன்

(உவைஸ் கர்ண் காவியம்)

சீரப்புப் பாயிரக்கும்

வெண்பாவாய் வாழ்ந்து விருத்தத்தைப் பெற்றளித்து
விண்போந்த அழுமதவின் மேன்மகனை ~ தந்தைவறி
மைந்தனாய் அதிகி மரபுவழிக் காவியங்கள்
ஐந்தளித்தாய் காவியக்கோ வாய்

காவியங்கள் வீண்பயிலக் காலம் இலைதுணிக்கைப்
பாவினமே போதுமின்று பர்க்குரைத்துத் ~ தாம்மட்டும்
செய்தளித்துக் காவியங்கள் சீரடைந்தார் போலின்றிச்
செய்யின்று செய்தடைந்தாய் சீ

காவியங்கள் பூக்கும் கனித்தமிழில் முக்குளிக்கும்
நாவின் இலக்கியத்து நாயகனை~ பூவிழையும்
பாமலர்கள் தாவிப் பயணவிழி காத்திடுமுன்
காமத்தாற் பாப்பாவாய்க் கா

இந்துபுத்தம் வந்திணைந்த இஸ்லாம் கிறித்துவத்தின்
சிந்தனைகள் சேர்ந்தனாற் சீரவிரிந்த ~ செந்தமிழில்
இஸ்லா மியர்செய் இலக்கியத்தில் ஜீன்னாஹ்வே
நிச்சயமுன் பேருண்டே நீண்டு

வானிறைக்கே யன்றி வணங்கா தெனதுதலை
மாநபிக்கே யன்றிசல வாத்தமிலை ~ யானடிமை
பெற்றார்க்கே காவியத்துப் பித்துக் கவிஞரேனுயன்
நற்றுமிழ்க்கே வாதிடுமென் நா.

1/1, சாந்த மரியா பாதை,
மஹாபாகே, நாகம்.

27. 02. 2001

~ அல் அஸீமத் ~

காஷ்சி

உவைஸ்திட்டு ஆழிரால் கர்ணீ யென்னும்
உலகாசை அற்றிப்பு வணக்க வானைத்
தவமிகுநல் வாழ்விதையர் பெருமை தன்னைத்
தரணியிலே இன்றுள்ளோர் தெரிந்து கொள்ளள
அவாவுற்றேன் காவியமாய்ப் படைக்கத் தேவை
அற்றவனே அகிலம் டைத்தாள் “ரப்பீ”
கவைமிகுநல் பொருள்பொதிந்த சொல்லிலன் நாவில்
கணையிருந்து பெருகுபுனர் போல்தா அழுமீன்.

படைத்தானும் நீயேயென் சிந்த ணைக்குப்
பேராற்றல் தருபவனும் நீயே முன்நான்
படைத்தழுன்று காவியங்கள் தமையும் விஞ்சும்
படிதீட்டைப் படைக்கவுன்றன் அருள்தா யாரும்
படைக்குமுய லாதகநு தேர்ந்தேன் ஏக
பண்ணவனே “ஆழிரால் கர்ணீ” உன்றன்
படைப்பினிலே உன்னதநற் புருட்ட எம்மான்
பற்றிவகுக்கும் இலக்கான புண்ய சீலர்

ஆவையைக்கூறு

பனிமழையில் நனைந்துகுள்ளி ஓளியை அள்ளிப்
பாரிங்கும் வீசிமிருள் ஓட்டி வானில்
தனியழகு காட்டுமூழு மதிமுன் வீம்பாய்த்
தனித்துமின்னாஞ் சிறவிண்மீன் ஓப்ப நாவும்
புணையமுயன் ஹேனிந்தக் காவி யத்தைப்
புலவர்கள் செய்தவுயர் தமிழ்கண் டென்னைத்
தனியவனாம் முதலவன்பே ராணை ஈந்து
தனையசெய்வான் காத்தருள்வான் பணிந்திட்டேனே

நான்முகம்

தாபியீன்க லில்மிகவுஞ் சிறந்தோ ரென்னுந்
 தாஹாநன் நபியன்பு கொண்ட தூய்
 “குஹ்பி” உவைஸ் கர்ணீதம் வாழ்வை மக்கள்
 தெறிந்தறிந்தே இறைபால்தம் சிரம்ப ணிக்க
 சோபனஞ்சேர்ந் தேமறுமை நாளில் “பிளதெளஸ்”
 சொர்க்கபதி பெறன்றே தாமிந் நாலை
 பூதியாம் இறைவனாரு ஸோடே இந்நாள்
 படைக்கவிழைந் தேன்படித்துப் பயன்கொள் வீரே

4

படையுண்ட அத்தனையும் அழிவை நாடும்
 பண்புடைத்தாம் மனுக்குலமும் அவ்வா ரேதான்
 இடையிலுள்ள வாழ்வுதனைச் சுகபோ கத்தில்
 இறையைமறந் தேகளிப்போர் சென்னி கொண்டே
 அடையாது பெருநரகக் கொடும்ப திக்கே
 அவனியிலே நன்மைசெய்து சுவனஞ் சேரும்
 படியாகத் தான்உவைச் சுக்கீ என்னும்
 பக்திமிகு தாபியீனப் பாடு கின்றேன்

5

நல்லோர்கள் வாழ்வுதனை அறிதல் யார்க்கும்
 நன்மைதரும் அவர்வழியிற் செல்லத் தோன்றும்
 வல்லோனின் கிருபைகிட்டும் மறுமைப் பேறும்
 வந்தடையும் இம்மையிலுஞ் சிறப்பே சேரும்
 தொல்லைவந்த போதுமிறை வழிபால் வாழ்வைத்
 தொடருமனத் துணிவுவரும் பவவாழ் வின்பின்
 செல்லமனம் ஓப்பாதே வம்மும் எல்லாச்
 சோதனையுந் தாங்குமனந் தேறு மாமே

6

சென்னைபுதுக் கல்லூரித் தமிழ்வ ளாகத்
 தலைவர் “ஷா குல்ஹமீது” அற்றை நாளில்
 மன்னுலகுக் கோருயாந்த காவி யத்தை
 மனமொப்பி னார்வடிக்கக் “கர்ணீ” மீதே
 தன்தொழிலின் இடையூறும் பிறவுஞ் சேர்ந்து
 தொடரமுடி யாதபடி செயவே என்னை
 அன்பொழுகப் பணித்தாநான் ஆமென் றொப்ப
 அகமகிழ்ந்தார் அவர்பணியைத் தொடங்கு கின்றேன்

7

எனதுமுதற் காவியமாம் “மஹ்ஜி பி”னை
 இதயமொப்பிப் படித்துச்சைவ கண்ட அன்னார்
 தனதுமனத் தாசைதனைச் செய்ய என்னைத்
 தகுதிகொண்டோ னெனவெண்ணி ஓப்பு விக்க
 முனமறியா இறைநேசர் உவைகல் கர்ணீ
 மாநபிமேல் வாஞ்சைமிகு புனித ரின்மேல்
 எனதுதிறன் கொண்டுமுயன் றேனெ னக்கு
 இறையருள்செய் வானெனும்நெஞ் சுறுதி யோலே

8

“புனிதமிகு மனிதரைந் பாடு” என்றே
 பணித்தவந்தப் பண்புடைநல் லறிஞர் தம்மை
 நனியறியும் ஆமினும்பிற் காலத் தோரும்
 நன்கறிய வேண்டும்தீந் நூல்பி றக்க
 முனைபொருளாய் இருந்துதவி செய்தார் ஈங்கு
 மிகையற்றே யவர்பற்றி ஓர்ஸ் வார்த்தை
 தனைக்கூறல் கடனாகும் பொன்வி ளக்குந்
 தூண்டாது ஓளியுமிழா என்ப தாலே

9

தமிழ்க்குறு நல்லுலகம் அறிந்த மேதை

தமிழூடாய் இசுலாத்தைச் சொல்லும் நல்லோன்
அமிழ்தான் சொற்பெருக்கி னாலே கேட்போர்

அகங்களிலே ஞானத்தைப் பதிக்கும் வல்லோன்
சமகால அறிஞருள்ளே தனக்கென் றோநற்

றலத்தினையும் கொண்டிருக்கக்குந் திறமை யாளர்
அமைதிகாண்ட கபாவமெனும் போழ்தும் வார்த்தை
அளந்துத்திர்த்தே ஆனுதிறன் கொண்ட தீர்ர 10

நாடுபல சென்றுதமிழ்ச் சொற்பெ ருக்கால்

நாயகநந் நபிவாழ்வை நாய கண்றன்
எடுணர்த்து வழிமுறையை மாந்த ருக்கு
ஏற்றபடி உணர்தித்தன் வாழ்வி லுங்கை

கூடுவகை செய்துநலங் கண்டே உள்ளங்
கோணாதே பிறருயர்த் துணையாய் நிற்போர்
சிட்ரெனப் பலவாமி ரங்கள் கொண்ட
ஷாகுல்ஹ மீதனும்நன் நாமங் கொண்டோர் 11

I. நபிகள் கூறிய நல்லர்

“கரன்” என்னும் “எமன்” நாட்டுச் சிற்றுர் தன்னில்
“கரணி” “முராத்” கிளையினிலே பிறந்தார் “ஆமிர்”
கரணியினைப் பெற்றந்தை பிறந்த கத்தின்
காரணப்போர் கொண்டுபிறர் அறிய லானார்
உரியபடி அன்னைக்குப் பணிவில் டைகள்
உவந்தேற்றுப் புரிந்ததனால் நபியைக் காண
விரும்பிடினும் இயலாது போனார் தாயின்
விருப்பத்துக் காயோருநாள் மத்தொ சென்றார் 11

தேடியாங்கு சென்றநபி வதனங் காணத்

தோதின்றி மீண்டாதாய் தனிப்பா ரென்றே
நாடிவந்த சேதியினை அறிந்த நாதர்

நண்பிடம் அவ்பற்றிக் கூற லானார்
கோடான் கோடிமக்கள் இவர் “ச பாஅத்”

கொண்டுகவன் புகுவர்கள் மறுமை நாளில்
சடில்லாப் பேறுகொள்வர் இறைவன் ஆணை
ஏற்றுப்பி றர்க்கிறைஞ்ச என்றே யின்னும் 12

பெருமானார் “அபுஹாரரா” தம்மை நோக்கிப்

புகன்றார்கள் படைத்தாள்வோன் தம்ப டைப்பில்
பரிசுத்த வான்களையும் மக்க ஞாள்ளே

பற்றற்றுப் புனிதர்களாய் வாழு கின்ற
அரியவயர் பிறவிகளை விரும்பு கின்றான்

அண்ணவர்கள் “ஹலாலான்” உணவுக் காகத்
திரிவார்கள் வயிறொட்டித் தலைவி ரித்தே
திக்கெல்லாந் தூசுகொண்ட வதனத் தோடே 13

அரசரிட மோபெரிய தலைவன் முன்னோ

அனுமதிக்கப் படாரன்றி அழகு மிக்க
புருவஸுழி லார்தம்மை மணக்கக் கோரின்

பேசிமுடித் திடவெவருந் துணிய மாட்டார்
இருப்பிடத்தி விருந்தவர்கள் சென்றிட் டாலும்

இல்லையெனும் குறையிருக்கா அழைப்பும் அற்றோர்
வரிலுமவர் வருகையினால் பிறங்ம கிழ்ச்சி
வரித்திடவும் மாட்டாரே விதியா மென்றார் 14

உடற்பினியால் வாடிடுங்கால் சுசலங் கேட்டே
உதவவொரு குழந்தையெனும் வாரா தன்னார்
உடலுயிரைப் பிரிந்தாலும் மயான பூமி
உடன்வராரே ஒருவருமே எனவுங் கூற
“புடமிட்ட பொன்னாமம் மாந்த ருள்ளோ
புகலவின்நாள் எவருமுண்டோ நபியே” என்று
உடன்வினவ நபிநாதர் “உவைகல் காண்ஸீ”
உத்தமநற் தாபியின்கள் தலைவ ரென்றார்

15

“அறிவதவர் தமைநானெனவ் வாறா” மென்றே
அவாவுந்த அழுஹாரரா கேட்க நீல
நிறமவர்கள் நயனமுடல் பழுப்பாம் தேகம்
நடுத்தரமாம் உயர்த்தில் தாடி நெஞ்சு
நிறைந்தவரை சிகையோசெம் பட்டை வண்ணம்
நிமலனருள் வேண்டுவதால் “ஸ்லூ”தில் காண்பீர்
மறையோதும் போததிகம் அழுவார் என்றும்
மனத்தைஇறை பால்செலுத்தும் நல்லோ ரென்றார்

16

உலகறியா தவர்தம்மை வானே ஏற்றும்
உயிர்விடினும் சத்தியத்தில் மாறு செய்யார்
வலுமிக்க இடப்புயத்தின் கீழே யோர்வென்
வட்டமுண்டு இறைஇறுதித் தீப்பு நாளில்
நலங்கொண்டோர் சொர்க்கபதி செலப்ப ணிக்கும்
நாயகனோ “நீநின்று மற்றோ ருக்கு”
நலஞ்சேரத் “சபாஅத்”செய் வீரே என்பான்
நிகரற்றோர் அவர்பொருட்டால் சுவன்செல் வாரே

17

சொன்னதெலாஞ் செவியுண்ணைத் தோழர் “நாயன்
திருநபியே என்றேனும் தானாய்த் தேடி
முன்னவனின் தூதரைஅம் மனிதர் காண
முணந்ததுண்டா” எனவினவ பெருமான் சொல்வார்
“என்னயவர் தரிசித்த தில்லை தம்மின்
இருபுறக்கண் களினாலே நெஞ்சு கத்தின்
கண்களினால் தரிசித்த பேறு கொண்டார்
காணாரக் காரணம்வே றுண்”டென் றர்கள் 18

“வாராத காரணந்தான் என்ன சொல்க
வள்ளலரே” என்மீண்டும் வியந்து கேட்க
“தீராத வாஞ்சையோடு ‘ஷரியத்’தைநற்
றெளிவோடு பின்பற்றி இறையோன் றம்மை
ஆராதித் திரவுபகல் தனைம றந்தே
அவரிருப்ப தோடேதன் விழியி மந்த
பேரான தாயாரை மந்தை மேய்த்துப்
பெறுபொருளால் உணவளிக்கும் பொறுப்பா”லென்றார் 19

கிடைக்கவழி யுண்டோஅத் தூய பேரைக்
காணுகின்ற பாக்கியமும் எமக்காம்” என்ன
“கிடைக்காதே யுங்களுக்கென்” றிறுதித் தூதர்
கூறஅன்னார் “அழுபக்கர் தமக்கு!” என்றார்
“கிடைக்கா”தென் றுரைசெய்த பெருமா னார்கள்
காணுகின்ற நற்பேறு உங்க ருள்ளோ
கிடைக்கவழி உண்டு“உமா” “அவி”க்காம் வல்லோன்
கடாட்சத்தால் எனநபிகள் புகன்றிட் டாரே 20

“பிறர்கண்ணில் படாதுலகில் வாழ்தல் போல
 பிறர்கண்ணில் மறுமையிலும் தோன்றா வாறு
 மறைத்திடுவான் இறைவனவர் தம்மைக் காண
 மிகவிரும்பி நான்வருவேன் என்னை நோக்கி
 ‘அறியாது நீங்களுல் கிருந்த தொப்ப
 அவரைஇங்குங் காணிர்கள்’ என்பான் வல்லோன்
 இறையன்பைப் பெற்றசில வானோ ரன்றி
 எவருமவர் தமைக்காணார் எனவுங் கூறி

21

மற்றோர்முன் வாய்மலர்ந்தார் இறுதித் தூதர்
 மனந்திறந்தே தோழு “உமா” ‘அல்’யை நோக்கிப்
 பெற்றிடுவீர் சந்திப்பை நீவீர் அந்தப்
 பெருநலத்தின் திருவருவை நலனை நாடி
 முற்றும்நீர் செய்தபவம் நீங்க ஏகன்
 மண்ணிப்புக் காயவரை இரக்கக் கேண்மின்
 சற்றேனும் ஜயமில்லை கிருபை யாளன்
 சங்கித்தே அருள்புரிவான் எனவு மாமே

22

2. தேடியறிந்த தவசிலர்

பெருமானார் சொல்மடுத்த உமரும் அந்தப்
 பெருமகனை ஈரைந்து வருட காலம்
 தெரியவிய ஸதிருந்தார் பலவா றாகத்
 தேடியும்ப் புண்ணியரைக் கண்டா ரில்லை
 அருகாத ஆசையவர் நெஞ்சி னுள்ளே
 அலைமோதும் பேராழி போல நாளும்
 பெருகியதே யன்றியொரு பனிமுத் தேனும்
 பொன்றிடவே இலைமீறிப் பொங்கிற் றன்றோ

23

காலம்தன் வேகத்தைக் குறையா தேநாள்
 காற்றாகப் பறக்கநபி உலக வாழ்வின்
 காலமது முடிந்திறைபால் செல்ல ஆட்சி
 கைமாறி அபுக்கர் வசமா யிற்றே
 காலமடைந் திடவெரும் கலீபா என்னுங்
 கடமையினைப் பொறுப்பேற்றார் “உமரும்” நீண்ட
 காலமதாய்த் தேடிவந்த “கர்ணீ” யைத்தங்
 காலத்தில் தேடுவதில் கருத்தா னாரே

24

பெருமானார் வாய்மொழிந்த வாறாய் என்றப்
 பேறனக்குக் கிடைக்குமென ஏங்கி யாங்கு
 வருகின்ற எம்நாட்டு மக்க எண்டை
 விபரமறிந் திடுமாறே வினவி வந்தார்
 ஒருவரெனும் விபரமொன்றுஞ் சொல்லாப் போதும்
 உற்சாகங் குன்றவில்லை என்றெப் போதும்
 பெருமானார் வார்த்தைபொய்த்த தில்லை என்ற
 பழுதில்லா விசுவாசம் மிகைத்த தாலே

25

இருபதாண்டு கழிந்தெவர் தாழும் அன்னார்
 இருப்பதனை இருப்பிடத்தைச் சிறிது கூடத்
 தெரிந்தறிந்து தகவல்தாத் திராணி யற்றார்
 தொடர்ந்தும் “உமர்” முயற்சிதனைத் தொடர லானார்
 ஓராண்டு “ஹஜ்ஜா”க்காய் மக்கா சென்றே
 உடன் “ஹஜ்ஜா”க் செய்தோர்முன் எழுந்தே தம்மின்
 குரலுயர்த்தி உமருவறத்தாப் பேச லானார்
 கூடிநின்றோர் செவிப்புலனை சந்திட் டாரே

26

ஸராக்கைப் பிறப்பிடாய் கொண்டோ ரிங்கே
இருப்பெரனின் தயைகூர்ந்து எழுக என்றார்
காரணத்தைக் கேளாதே கல்பா ஆணை
கடைப்பிடித்தார் மக்கள்பின் சொல்வார் கூபா
ஊரைத்தம் பதியாகக் கொண்டோ ரன்றி
உடனிருப்போர் அமர்கவென்றார் அவருஞ் செய்தார்
யாருள்ளார் “முராத்”கிளையி னோர்கள் அன்னார்
முன்வருவீர் எனப்பனித்தார் பல்ரமுன் வந்தார் 27

முன்வருக என்றதுமே முன்வந் தோலில்
மேற்கொண்டும் பிரிவொன்றைச் செய்தல் வேண்டி
சொன்னார்கள் தயைகூர்ந்தே இங்குள் னோலில்
தனித்திடுக “கர”னையூராய்க் கொண்டோ ரென்றார்
பின்னடைந்தார் மற்றவர்கள் சிலர்த ரித்தார்
பேசுமுதல் அனைவரையும் நோக்கி “ஹத்தாப்
என்விருப்பை யுடன்செய்தீர் நன்றி சற்று
இறைவனுக்காய் அமைதிகொள்வீர்” என்ப தாக 28

அமைதியுற்றோர் தமைநோக்கி “உங்க ஞள்ளே
எவ்ரேனும் உண்டாமோ ‘உவைஸ்’என் நாமம்
தமைக்கொண்டோர்” எனவினவ அங்கி ருந்த
தாடிதலை நரைத்தவொரு மன்தர் தோன்றி
எமதறிவுக் குற்றபடி அறியோம் நீங்கள்
எமைவிலித்துக் கேட்கும்படி உய்ந்த பேரை
சமமான பெய்க்கொண்ட ஒருவர் என்றன்
சகோதரின் மகனாக உள்ளார் என்றே 29

ஊரறியா மனிதரவர் மக்க ஞள்ளே
ஊடாடாப் பேர்வழிதான் எவரைத் தானும்
சாராது வாழுபவர் தமக்கென் நெந்தச்
சொத்தினையுஞ் சேர்க்காத ஏழை எம்மைச்
சேருகின்ற மந்தைகளின் மேய்ப்பான் அந்தச்
சேவகரை எடுத்தோத வெள்கு கின்றேன்
யாருமவர் தனைமதிப்ப தில்லை நாங்கள்
யாசகர்போல் எண்ணுகின்றோம் அவரை என்றார் 30

சூரியவை கேட்ட “உமர்” அவரை நோக்கி
கேட்டறிந்தார் நம்பிக்கை இழந்த போதும்
வேறுவழி இலாது ‘அலி’ தனைத்த னக்கு
வேண்டுதுஜை யாயமைத்தே “கூபா” நோக்கி
வீறுகொண்ட புலியிரண்டு போல எல்லை
விட்டகன்றார் புரவிகளுங் காற்றை வெல்லும்
வாறாக மனவேகத்தோடே யொன்றி
விரைந்தனவுவ் விருவருந்தம் இலக்கைச் சேர 31

3. மக்காவிலிருந்து கூபா நோக்கி

புனிதமிகு நகர்மக்காப் பதியின் மேன்மை
புகலுதற்கும் எளிதாமோ “கஃபா” என்னும்
புனிதமிகு ஆலயத்தால் உலக மாந்தர்
பூவுலகம் உள்ளவரை தரிசிக் கின்ற
புனிதமிகு நன்நகராய் இறைவ னாலே
பெருமைபெறப் பட்டத்து தரிசிப் போர்கள்
புனிதர்களாய்ப் பவமிழுந்தே மீனு கின்ற
புண்ணியத்தின் பிறப்பிடமாம் அற்றை நாளில் 32

தீமிட்டும் பொகங்காது புனற்ச ணனக்குள்
தரிந்திருந்தா ரொப்பவளி வந்த தூதர்
நேயமுடன் இறைவனுக்காய் மகனைக் குர்பான்
நிறைவேற்றத் துணிந்தபெருந் தியாகச் செம்மல்
சேயைமனை யாளோடு வெங்கா னத்தில்
தவிக்கவிட்டே இறையாணை நிறைவு செய்தோ
தூயகாஃபா “தணைக்”கட்டி முடித்தார் அந்தத்
திருத்தலத்தைத் தாங்கியதால் பெருமை கொள்ளும் 33

மக்காவின் தெருவெல்லாம் மக்கள் கூட்டம்
மிகவிஞ்சிக் கானுமைவை யூடே வேகம்
மிக்கவிரு புரவிகளும் பாய்ந்தே ஓட
மக்கள்தமை மறந்தேமுன் நோக்க லானார்
திக்கெல்லாம் மாடிகொண்ட வீடும் வாழுஞ்
சிறுகுடிசை பற்பலவும் கண்ணைத் தம்மேல்
தக்கவைக்கும் பொருள்நிறைந்த கடைத்த வங்கள்
தாண்டியவை பறந்தனகன் இமைக்கும் போதே 34

ஆடவரோ டொன்றாதே அகத்தில் தம்மால்
ஆகுவினை அத்தனையும் இயற்றும் பெண்டிர்
வீட்திரு மாறுமிக வேக மாக
வீதிவழி ஓடுமிரு புரவி காண
நாடிவந்தே ஓன்றினரே நிலாமுற் றத்தில்
நயனமலர் மலந்தனவான் பரிதி கண்டே
கூடியொரு தண்டலையில் விரித்தி ருந்த
கோமளச்செந் தாமரைகள் போலு மம்மா 35

அன்றுவெளி கண்டசிறு நனைகள் போலும்
அரும்பவின்னும் ஓரிருநாள் தாமே உண்டாம்
என்றுரைக்கும் கூம்புகளும் அழகாய்ச் சற்றே
இதழ்விலக்க முயலுகின்ற மொட்டோ டொன்றி
மென்கரங்கள் விலக்கிமெல்ல மரகந் தப்பை
வெளிக்காட்டும் இளமலர்கள் அளிகள் கூடப்
புன்னகைக்கும் வாறாய்த்தேன் பொதிந்தே முற்றாப்
ழுத்தமலர்ப் பொய்கையினைப் போலு மாலே 36

ஆவலொடு ஓடிவந்தும் யாரும் இல்லா
அதிசயத்தைக் கண்டார்கள் மாத ரெல்லாம்
மேவிநின்ற மணற்புழுதிக் கிடையே மக்கள்
முகம்முகத்தை நோக்கியவா நஶையா துற்றார்
ஆவிகளோ சென்றதாங்கே அட்டா இஃதோ
அற்புதமே எனளன்னி அயாந்தே போனார்
யாவுமிவை ஒருநொடிக்குட் தானே கண்ணை
இமைப்பதற்குள் நடந்தபெரும் புதுமை யன்றோ 37

நெய்யுண்ட நெருப்பாகக் கானும் ஆசை
நெஞ்சத்தில் கொழுந்துவிட்டே எரிய வல்லோன்
துய்யநபித் தோழர்கள் கவர்க்க வாழ்வைச்
சொந்தமெனக் கொண்டவருள் இருவர் போதல்
பொய்யோவென் றெண்ணிடுமால் காண்போர் கண்ணைப்
பிசைந்தேபின் நோக்கினரே நோக்க முன்னர்
எய்தசிலை போலபல காத வேகம்
ஏற்றனவாய்ப் பறந்தனவப் புரவிப் பேய்கள் 38

பார்வையூப் 'பட்' டென்றே மறைந்து போன
பரிகளில்யார் உளராமென் றறியா மாந்தர்
பார்வைதனைப் பக்கத்தே நிற்போர் மீது
படரவிட்டார் அவருமிவர் தம்மை நோக்கி
யாரேன்று கேட்பாற்போல் நோக்க மாறி
எதிரிற்போர் தமையுமிவர் நோக்கப் பார்வை
யாரென்று கேட்பதுபோல் இருந்த தாங்கும்
என்விந்தை இஃ:தென்ன வேக மாமோ

39

நகரவழி மிலாதொருவர் ஒருவர் மீது
நின்றபடி சாய்ந்துவழி விட்டார் அந்த
நகரவழி வருமிருவர் யார்தா மென்றே
நின்றவர்கள் நின்றபடி நோக்க வானார்
நகரவிழி யத்தனையும் ஓரேதி சையில்
நிலைகுத்தி நிற்கவவர் வளியை வென்றே
நகரவழி கடந்தேவெங் காணப் பூமி
நன்னீனினே வழிமருங்கு நோக்கா வாறே

40

(வேறு)

தனிய வன்றன் திரும ணையில்
தவம்இ யற்ற வந்தவர்
இனிய சேதி கேட்டு டன்னே
இருக்கும் இடமுந் தேடியே
புனித மண்ணின் கடன்மு டித்து
பெருநெ டுங்கான் வெளியிலே
நனிபு கழ்மா மனித ரைத்தம்
நயனங் காணப் பறந்தனர்

41

வருடந் தோறுங் கூடுகின்ற
மக்கள் வெள்ளம் இறைவனை
ஒரும னத்தோ டிறைஞ்சு வோர்கள்
உலக வாழ்வின் பாவங்களை
அருகச் செய்யும் தலத்தி ருந்தே
அவியும் உமறுஞ் சென்றனர்
உருவி லாத தனியோன் அவர்
உடனி ருந்தே உதவினான்

42

சீறு கின்ற காற்றி னோடு
செம்மண் ஒன்றி வேறிடம்
வீறு கொண்டு பறந்த ததனின்
வேகஞ் சொல்லல் கூடுமோ
ஏறு போன்ற இரண்டு வீரர்
இருப்ப ணைய மேனியில்
தாறு மாறாய்ச் சொரிந்த தவர்கள்
செய்த பாவம் என்னவோ

43

வேறு

நெந்ருப்பினிற் காடும் நீர்மேல்
நிழல்விடும் ஆவி போன்றே
குருக்கெனத் தாவுங் கானற்
கூவளி மோத மண்ணைக்
கருக்கியே வழிகள் எல்லாம்
கொட்டியே இருப்ப தாலே
உருக்கிடும் உங்ணங் கூட
உணர்ந்திடாப் பரிகள் ஓடும்

44

இடையிடை தோன்று கின்ற
சத்தையின் தோப்பில் வல்லோன்
கொடையெனக் காணும் ஆங்கே
கொள்ளையாய் கனிகள் வண்டு
இடையிலா தொன்றித் தொங்கும்
'இன்புனல்' வதையைப் போலாம்
படைகண்டு அஞ்சா வீரர்
பார்வையிற் படாத பாங்கே

45

வெண்பகும் பிஞ்சாய்ச் சாற்றே
வெகுநிறக் காயாய்ப் பொன்ஆும்
மண்ணிற வடிவாய் நன்கு
மிகுந்தசென் நிறத்தின் வாகாய்
உண்ணுதற் குகந்த பாங்கில்
ஊறிய மதுவி னோடே
கண்ணுண்ணக் கண்டுங் காணார்
கருத்தினிற் கருத்தாய்ச் சென்றார்

46

பாலைவெம் வனத்தின் ஊடே
பரிகளும் பறந்து சேர்வின்
பாலுறின் புன்றும் வேண்டும்
படியினால் தரித்துச் சற்றே
காலாறி மனிதர் தாழும்
கடுவரள் நாந ணைக்க
ஏல்வே பசுந்த ரைகள்
இறைகொடை எனவே காணும்

47

4. எழில்மிகு கூபா நகர்

தூரத்தே அழுகு மிக்க
தோகையர் போலும் வானை
ஆரத்த மூடும் போன்றே
ஆமிரம் பல்லா மிரமாய்
நேருயந் திருந்த மாடி
நெடுந்தொடர்க் கட்டி டங்கள்
சிரிய நகராங் கூபா
சிறப்பினைக் கூறிற் றன்றோ

48

எங்கனும் அழுகு மிக்க
இறைபள்ளி வாயில் கற்க
எங்கனுங் கல்விக் கூடம்
எழிலுறு பூவ னங்கள்
எங்கனும் வயல்கள் நோக்கும்
இடமெலாந் தோப்பும் நீர்க்கால்
எங்கனும் நிறைந்தே காணும்
இணையிலாக் கூபா மண்ணே

49

பொன்றிற வயல்கள் தான்யம்
பொலிந்திடும் பாங்கு காட்டப்
பொன்றிறங் காட்டும் ஸந்தைப்
பழக்கொன்னை அவற்றை வெல்லும்
பொன்னளி மலர்கள் மீது
புதுமது மாந்திச் சுற்றும்
பொன்னணி மாதர் கண்போல்
புத்தன மலர்கள் ஆங்கே

50

தேங்சொரி பழக்கு வைகள்
தோப்பெலாம் நிறைந்தே ஒங்கி
வான்தொடு மரங்கள் மீதே
வகைவகை யாகத் தொங்கும்
கூண்படு வில்லிற் கல்லை
கொண்டிளஞ் சிறார்கள் எய்வார்
வீண்படும் நிலத்தில் வீழ்ந்தே
வேண்டுவார் அற்ற தாலே

51

பள்ளிகள் தோறும் “பாங்கின்”
புக்கொலி காற்றில் மேவி
உள்ளங்க ளெல்லாம் பக்தி
ஊற்றெடுத் தோடச் செய்ய
கள்ளமில் சிறாரும் மூத்தோர்
காளையார் முதியேர் எல்லாம்
புள்ளினம் போலும் வெள்ளைப்
புறாக்களும் போலுஞ் சென்றார்

52

அள்ளிடக் குறையா வாறே
அருட்கணை எங்கும் நீரை
வெள்ளமாய்ப் பெருக்க ஆங்கே
வயல்களுஞ் செழிக்கும் மந்தை
கொள்ளையாம் ஆடு மாடு
குதிரைகள் ஒட்ட கைகள்
உள்ளன எனுமால் மேயும்
ஊர்க்கடை நிலங்கள் மீதே

53

செல்வத்தின் சிறப்பாய் அந்தச்
சீர்பெறு நகரந் தன்னில்
இல்லையென் ரெதுவும் இல்லா
திருந்தன அனைத்தும் மக்கள்
சொல்லிடக் குறையும் அற்றே
துயரற வாழ்ந்தார் ஆங்கே
அல்லல்கள் தாங்கி வாழ்ந்தார்
“அல்கர்ணீ” எனும்மா ஞானி

54

நிழல்தரும் மரமுந் தூய
நீர்தருஞ் சுனையும் உண்ணைப்
பழந்தருந் தருவும் ஆங்கே
பாடிடக் குமில்கள் தாழும்
எழிலுறு மஸ்கள் பூத்த
இசைவொடு வண்டு நாடும்
பொழிலுமாங் திருத்தல் கண்டும்
புலன்கொளார் புரவி ஊந்தார்

55

5. கர்ணீயைக் கண்டனர்

பாலையைத் தாண்டி ஓப்பில்
பசுந்தரை தாண்டிக் கூபாச்
சாலையுட் புகுந்தார் சற்றுத்
தோலைநகர் தழுக மிகு
வாலையர் போலும் அன்ன
வளர்ந்கர் கண்டார் வந்த
வேலையைத் தொடர்ந்தார் “கர்ணீ”
விபரமும் வினவ லானார்

56

பலரிடங் கேட்ட போழ்தும்
பலனிலா திருத்தல் கண்டே
இலைலைஇனி எவரும் என்றே
எண்ணமும் எழுந்த போது
அலைகடல் இலையென் றாலும்
அண்ணலார் வார்த்தை என்றும்
இலையென வாகா வென்னும்
உறுதியோங் கிடத்து ணிந்தார்

57

நாமாகத் தேடல் ஒன்றே
நலந்தரும் என்றி ணைந்து
தாமாக ஓவ்வோர் கூபாத்
தெருக்களுஞ் சுழன்றார் இன்னும்
எமாற்றந் தொடர ஊரின்
எல்லையை அடைந்தார் ஆங்கே
ழுமானின் வார்த்தை பொய்யாப்
பேறினை அடைந்திட் டாரே

58

(வேறு)

பலகாதந் தேடிவந்தே ஓரி டத்தில்
பட்டவர் கண்களுக்கோர் காட்சி யாங்கே
நிலமானும் பூதியைத் துதித்த வாரே
நிற்குமொரு மனிதரையும் அவரைச் சுற்றிப்
பலநூறு ஒட்டகைகள் புல்லை மேய்ந்து
பசியாறும் வாகினையும் நெருங்கி அன்னார்
சலாமுரைக்க பதிலுக்காய் அவருங் கூட
சலாமுரைக்க வந்தவரும் வினவ லானார்

59

“யார்நீவீர் பெரியீந்தும் விபாந் தன்னை
யாமறிய உரையுங்கள் தனைக்காந்”தென்ன
“தேர்வீர்நீர் மந்தைமேய்க்கும் இடையன் நானே
தேவைக்காய் கூலிபெற்றே உழைப்போன்” என்றார்
“யாருங்கள் தொழில்கேட்டார் கூலி கேட்டார்
யாமறியும் படியுங்கள் பெற்றோ ஸிட்ட
பேரென்ன கூறுங்கள்” என்ற போழ்து
“போஅப்துல் லாஹ்”என்றே பதிலு ரைத்தார்

60

அப்துல்லாஹ் எனிலிந்த உலகை ஆள்வோன்
அடியாரென் றறிவோம்நாம் நாமுங் கூட
ஒப்பில்லா நாயகனின் அடியார் தாமே
உங்களன்னை இட்டபெயர் சொல்க” என்றார்
அப்போதவ் விருவரையும் நோக்கி அன்னார்
“அறியேன்நான் எனிலென்ன தேவை என்றே
செப்பிடுவீர் இயன்றைதநான் செய்வேன்” என்றார்
சென்றவர்கள் காரணத்தை விளம்பி னாரே

61

பெருமானார் எமக்குவைகல் காரணி என்னும்
பெயருடைய பெயர்தம்மைக் கூறும் போது
அரியஇரு நீலவிழி தமையுங் கூறி
அன்னவர்தம் செவ்வண்ணச் சிகையி னோடே
தெரியாத மறைவிலிடத் தோளில் வெள்ளைத்
தமும்பொன்றும் இருக்குமெனப் புகன்றிட் டார்கள்
உருவினிலே நபிக் கூற்றைக் கண்டாம் தோளில்
உள்ளமுதம் பறியோ”மென் றுரைசெய் தாரே

62

விருப்பறிந்து புயத்தைவெளிக் காட்ட ஆங்கே
வாஞ்சையொடு கட்டியேமுத் திட்டே நாங்கள்
தெரிந்துகொண்டோம் நீங்கள்தாம் நபிபு கன்றோ
தெளிவான் அத்தாட்சி கண்ணுற் றோம்நாம்
புரிந்தசிறு பெரும்பாவம் அனைத்தும் நீங்கப்
புண்ணியரே இறைஞ்சுங்கள் என்றார் கேட்டே
புரிவதில்லை எனக்கோநான் பிறர்க்கோ தெய்வப்
புறம்நோக்கிப் பிரார்த்தனைகள் என்றார் மீண்டும்

63

கரையினிலுங் கடவினிலும் உள்ள முஃமீன்
கண்ணியர்நல் முஸ்லிம்கள் தமக்காய் நானும்
சிரங்தாழ்த்திப் பின் “இஸ்தி: பார்”நான் செய்வேன்
சொல்லுகநீர் யாரென்றே வினவ லானார்
உருவமிலான் வழிசெல்வோர் தலைவர் என்றே
உமர்இபுனு ஹத்தாபைச் சுட்டித் தன்னைப்
பெருமானார் மருகர் “அலி” எனவும் அந்தப்
பெருமகனுக் கறிமுகமுஞ் செய்திட்டாரே.

64

அலிஇபுனு அபீதாலிப் உமர்ஹுத் தாபை
அறிமுகஞ்செய் திட்டதுமே உவைசல் கர்ணீ
“உலகாள்வோன் ரஹ்மத்தும் பரகத் துந்தான்
உங்கள்மீ துண்டாக அமீரே” என்றும்
அவிரலியைச் சேர்த்துநபி உம்மத் பேரால்
அருளாளன் நற்காலி அளிப்பா ஸென்றும்
நிலமீவு புகழ்கொண்ட நபிக் என்பும்
நிமலனருள் தமையுங்கொள் “குஹ்பி” சொன்னார்”

65

சங்கைகமிகு இறையடியார் உவைசல் கர்ணீ
சாற்றியவவ் வாழ்த்துகளால் நெஞ்சம் விம்ம
“உங்களுக்கு வேண்டியதாய் உடையும் உண்ண
உணவுக்காய்ப் பொருளும்நான் கொணர்வேன் மட்டில்
இங்கிருந்து வேறெங்குஞ் செல்லா தீர்கள்
இறைஞோசப் பெரும்”என இசைவை வேண்டித்
தங்குவதாய் வாக்கொன்றுந் தருக வென்றே
தயவோடு உமர்கேட்க அவருஞ் சொல்வார்

66

“வாக்கொன்றுந் தந்திடநான் மாட்டேன் என்னை
வாழ்நாளில் பின்னென்றுங் காணீர் நீங்கள்
வாக்களித்தல் போலஉடை உணவு தந்தால்
வாங்கியதை நானென்ன செய்வேன் மானங்
காக்குமெந்தன் கம்பளித்துண் டிரண்டு மென்று
கிழிந்தழிந்து போமோநான் மந்தை மேய்த்தே
சேர்க்கின்ற பணத்திலென்று உண்டு தீர்ப்பேன்
சொல்லுகநீர் அறிவீரோ அமீரே” என்றார்

67

சொன்னவரை இடைமறித்தே உமருஞ் சொல்வார்
சிரியரே நபிபெருமான் உங்க ஞக்காய்த்
தன்னுடலைப் போர்த்தியவோர் போர்வை தன்னைத்
தந்தார்கள் இதையேனுங் கொள்க என்றே
கண்ணியரப் போர்வைதனைக் கையெ டுத்தே
கடந்துசில அடிதூரஞ் சென்றே நின்று
முன்னவனை வழுத்தியபின் இறைஞ்ச லானார்
முஃமின்கள் தனைப்பொறுத்தே அருள்வா யென்றே

68

உணவு

இறையோனே மு..மீன்கள் பாவ மெல்லாம்
இரவிகண்ட பனிபோல்நீ அழித்தா ஸன்றி
இறைதூதர் எனக்களித்த போர்வை தன்னை
ஏற்றிடநான் மாட்டேனென் றதிக நேரம்
சிறுபிள்ளை போலஅடம் பிடித்த பாங்காய்
சிந்திடுகண் ணீர்வந்தே மண்ண ணைக்க
இறைஞ்சினரே மனமுருகி இறைவன ன..தை
ஏற்றனனென் றுளமுரைக்க ஏற்றிட டாரே

69

பின்னரவர் இருவரையும் நோக்கி நீங்கள்
பெருமானார் மீதன்பு கொண்டோ ராயின்
அன்னியரால் “உறவுது”யுத்தந் தன்னில் ஈபல்
அடியுண்டு வீழ்ந்ததனை அறிந்தும் உங்கள்
அன்பினுயர் வாய்ந்கள் பற்க ணையேன்
அகற்றாதே பேனீர்கள் என்றே தன்வாய்
என்புகளைத் திறந்தவர்குக் காட்டி னாபல்
ஏதுமற்ற வெறுமைதனை நோக்க வென்றே

70

பெருமானார் பல்லுடைந்த சேதி கேட்டுப்
பெருந்துயரங் கொண்டேன்னன் பல்லி ரண்டை
உருவிவிட்டேன் இழந்ததெந்தப் பற்க ஜென்றே
ஊகிக்க இயலாத கார ணத்தால்
அருகிருந்த மற்றிரண்டை அகலச் செய்தேன்
அப்போதும் எனதிதயம் தாங்காப் போழ்து
ஒருபல்லைத் தானென்னினும் விடாது முற்றும்
உடைத்தெறிந்தேன் எனவுமவர் கூறி னாரே

71

மேலுமவர் “உமர்” “அவி”யை நோக்கிச் சொல்வார்
மேதினியைப் படைத்தாள்வோன் உங்க ஞக்கு
மேலுமவன் ரஹ்மத்தை அருள்வான் நீங்கள்
மேலவனின் ஆசியொடு மக்கா நோக்கி
காலவிரை யம்செயாதே செல்லி ரென்றே
காவல்செய்த மந்தைகளை மேய்த்தே தம்மின்
வேலைமுடிந் தெதிர்த்திசையை நோக்கிச் செல்ல
வேறுவழி இலாதவர்கள் திரும்பின னாரே

72

மந்தைகளை உரியவர்கை வசம வித்து
மறந்தந்தத் தொழிலைஇனி வணக்கம் ஒன்றே
சொந்தமெனக் கொண்டிரவு பகல ணைத்தும்
தூயவனைத் தொழுதுவழி பாடு செய்தார்
வந்ததுய ரத்தனையும் தாங்கி ஏகன்
வழியொன்றே மேன்மைதரும் என்றே தெய்வ
பந்தத்தில் தினைத்தார்கள் உவைகல் கர்ணீ
பரமனருள் பெற்றபெரும் குஹ்பி ஆனார்

73

இறுதிநிபி யோர்கால்தம் தோழ ருக்கு
இயம்பினர்தம் வழிபற்றி வாழ்வோ ருள்ளே
உறுதிமிக்க சமானின் கார ணத்தால்
உணவுடைக் காயிரக்காச் சிலரும் உள்ளார்
வறுமையற்றுத் தொழுந்தலமும் வராதி ருப்பார்
வளைத்துடலை மறைத்திடுவோர் துணிய மற்றோர்
உறைவரவர் உள்ளே “புராத் இபுனு ஹையான்”
“உவைஸ்திபுனு ஆமிர்அல் கர்ணீ” என்றே

74

6. ஹரமிபுனு வையான் சந்தித்தல்

“ஹரமிபுனு வையான் ரொருவர் உவைகல்
கர்ணீயைப் பற்றியுரை செய்யும் போது
ஒருமுறைநான் கூபாசென் றிருந்தேன் அந்த
உத்தமரைக் காண்பதென்னும் கருத்தி னோடீ
“புராத்”என்னும் நதிக்கரையின் ஓரம் தன்னைப்
புளிதமுற வைக்க “வழு”ச் செய்த வாரே
இருப்பதுகண் டவரண்டை சென்றேன் அன்னார்
இயல்பான உருவமைப்பை அறிந்த தாலே

75

அண்டைசென்று சலாமுறைத்துக் கரங்கள் நீட்ட
அணைத்தவரை “முஸாபஹா”நான் செய்ய நெஞ்சில்
எண்ணமுற்றேன் மறுத்தவரும் விரும்பி டாதே
எணைத்தவிரத்தார் ஜயமுற்றேன் இவரா என்றே
பின்னவரை நோக்கி “அஸ்ஸ லாமு அலைக்க”
பண்ணவனின் அருட்திருவே உவைகல் கர்ணீ
என்றேன்நான் எனைநோக்கிப் பதிலு ரைத்து
எனையதிரச் செய்யுமொரு வினாத்தொ டுத்தார்

76

“ஹரமிபுனு வையானே எனைநீர் அண்டக்
காரணர்யார்” எனநானோ அதிரச்சி யுற்றே
புரியாது நின்றேன்முன் பின்னோர் காலும்
பார்த்தறியாப் போதுமவர் என்றன் தந்தை
உரியதிரு நாமத்தை உச்ச ரிக்கும்
உய்வுகண்டே சற்றுப்பின் நிதான முற்றுத்
தெளிந்ததெவ்வா றெமதுபெயர் என்றேன் நானும்
தெளிவுபெறப் பின்வருமா றுரைக்க லானார்

77

என்னுடைய “ஞாஹ்”என்னும் ஆத்மா உம்மோ
ஷினைந்துந்தன் ஞாஹினைநான் கறிந்த தாலே
என்னுடைய “நப்ஸ்”ஸேதான் பேசிற் ரொவ்வோர்
இறைப்பட்பும் ‘நப்ஸ்’உடைத்தல் போல ‘ஞாஹம்’
தன்னாளில் நப்பையைடைத் திருப்ப தாகும்
தோன்றாத தொலைவாழ்ந்த போதி லுந்தான்
முன்னவனின் அருளாலே அறிதல் கூடும்
முஃமின்கள் தமக்கென்றே புகல லானார்

78

பின்னரவர் தமைநோக்கி எனக்காய் நீங்கள்
பிராத்திக்க வேண்டும்நல் லுபதே சங்கள்
என்னாளில் மனமிரங்கிச் செய்தல் வேண்டும்
என்றேநான் பணிந்திருக்கக் கையைப் பற்றிச்
சென்றார்அப் “புராத்”நதிமின் ஓர மாகத்
திருமறையின் வசனத்தில் ஓதிக் காட்டி
தன்னைமறந் தேநிலத்தில் வீழ்ந்தார் மூர்ச்சை
தெளிந்தபின்னர் எனைநோக்கிப் பேச லானார்

79

நும்தந்தை இறந்துவிட்டார் சீக்கி ரத்தில்
நீர்கூட இறந்தமிந்து போவீர் முன்னர்
நும்தந்தை தனைப்பெற்ற தாதை கூட
நீள்நிலத்து வாழ்வதனை முடித்த கன்றார்
தம்வாழ்வின் செயல்களுக்கு ஏற்ற வாரே
சேர்வார்நற் சுவனமின்றி நரகத் தீமின்
வெம்மையிலே வதையுறுவர் அவர வர்தம்
விதிப்படியே நடக்குமென்றார் மீண்டுஞ் சொல்வார்

80

ஆதிபிதா ஆதமும்மண் மறைந்தார் அன்னை
 “ஹவ்வாவும்” ஆண்டவன்பாற் சென்றார் வல்லோன்
 தூதுவராம் இபுறாஹ்ம் மூசா “மஹம்மத்”
 சங்கைமிகு சுவனநலம் பெற்ற கன்றார்
 தூதுவத்தை ஒதியதும் விசுவா சித்த
 சித்தீக் “அ பூக்கா” மறைய இந்த
 மேதினியில் நீதிக்கோர் நிமலாய் நின்று
 மோட்சமுற்றார் உமரென்றே புலம்ப லானார் 81

உமிரோடே உமர்இருக்க உவைகல் கர்ணீ
 உலகைவிட்டு நீங்கியதாய்ப் புலம்பக் கண்டே
 “உமிரோடே உமரிருக்க ஏனோ நீங்கள்
 உலகைவிட்டு நீங்கியதாய் உரைத்தல்” என்றேன்
 உமிரோடே உமரில்லை இறைவன் அன்னர்
 உலகைவிட்டு நீங்கியதாய் உதிப்பைத் தந்தான்
 உமிரோடே உமையுமிறை விடானே நானும்
 உலகைவிட்டு நீங்கிடுநாள் அருகில் என்றார் 82

பின்னுமவர் எனவிலித்து “வளியத்” தாகப்
 பின்வருமா றுபதேசம் செய்ய லானார்
 முன்னவனின் வேதத்தைப் பற்றிக் கொள்வீர்
 மு:மீனுள் நல்லடியார் இறப்பை என்னும்
 மின்னவிடைப் போழ்தேனும் மரணத் தைநீர்
 மறந்திடவே வேண்டாமல்லம் இனத்தோ ரண்டை
 நன்னுங்கால் அவர்தமக்கும் அச்சம் ஊட்டி
 நன்மைதீமை கொண்டவரை எச்ச ரிப்பீர் 83

கூட்டத்தில் இருந்தும்மைப் பிரித்துக் கொள்ளும்
 கேடுசெய்ய வேண்டாம்நீர் செய்தால் உன்றன்
 தேட்டத்தில் தோன்றுகின்ற தவறி னாலே
 “தீனை”விட்டும் விரண்டோடி மறுமை நாளில்
 வாட்டிவதை செய்கின்ற நரகத் தீயில்
 வாடுநிலை தோன்றுமெனக் கூறிப் பின்றன்
 பாட்டிலிறை தனைநினைந்து கைக ஸேந்திப்
 பிரார்த்தனையில் உலகைமறந் திறைஞ்சு லானார் 84

கண்ணிரண்டும் நீர்சாரியக் கையு யர்த்திக்
 காத்தருளும் “யாஅல்லாஹ்” உன்பொ ருட்டாய்
 எனைக்காண இம்மனிதர் வந்துள் ளார்நீ
 எனைக்காணும் ஒருவரெனச் சுவர்க்கந் தன்னில்
 விண்ணவனே நுழையச்செய் உலக வாழ்வில்
 வகைந்தவற்றில் திருப்திபெறும் மனத்தைத் தாராய்
 பண்ணவனே படைத்தானுந் தனியோய் என்றன்
 பிரார்த்தனைக்குப் பலனளிப்பாய் எனவி ரந்தார் 85

எங்கிருந்த போதுமிவர் என்பொ றுப்பில்
 இருத்திக்கொள் இவ்வுலகச் செல்வத் துள்ளோர்
 பங்கினையுந் தந்தருள்நீ அதனை அன்னார்
 பொருந்துகின்ற மனத்தினையும் கொடுப்பாய் மிக்க
 சங்கையுள்ள ரஹ்மானே இவற்றுக் குண்ணைத்
 தோத்தரிக்கும் நினைவளிப்பாய் இப்பு வாழ்வில்
 பங்கமிலா வாழ்வளித்து மறுமை நாளில்
 புனிதசவன் பெறவருள்வாய் ஆமீன் என்றார் 86

இறைவனிடம் எனக்காகப் பிரார்த்தித் துப்பின்
எனெநோக்கிப் பெயர்சொல்லி அழைத்தே யுன்னை
இறைவனிடம் ஒப்படைத்தேன் இனிமேல் உம்மை
என்றும்நான் காண்பதற்கு விதியும் இல்லை
சிறிதேனும் விளம்பரத்தை விரும்பேன் என்னைத்
தனித்திருக்க வைத்திடநான் அவாவுங் கொண்டேன்
பிறமனித ரோடொன்றி வாழ்ந்தாற் றுன்பப்
பெருக்குமையை அனுபவிக்க வேண்டும் என்றார் 87

எனைக்குறித்து விசாரிக்க வேண்டாம் நீரும்
எனைத்தேடி அலைந்திடவும் வேண்டாம் நெஞ்சன்
நினைந்திருப்பேன் உம்மையென்றும் அதுபோல் என்னை
நினைவிருத்திக் கொள்ளவும்நீர் வேண்டும் பிற்கால்
எனைநீருங் காணவிய ஸாத வாரீ
எனக்குமுமைக் காணவிய ஸாது போகும்
எனக்காகப் பிரார்த்திப்பீர் உமக்காய் நானும்
இறைவனிடம் பிரார்த்திப்பேன் எனவு ரைத்தார் 88

புறப்பட்டுச் செல்லவவர் பின்தொ டர்ந்து
புறப்பட்டேன் நானுமவர் தம்மி ணோடே
சிறிதின்னும் அவரோடு தரிக்கும் ஆசை
சென்னிகொள் வருகைக்கண்டே அவ்ம் றுத்தார்
பொறுமையற்றுக் கண்ணிரண்டும் நீர்சொ ஸிந்தே
போகுவழி நோக்கிறிற்க உடலுஞ் சேர
வெறுமைகொண்ட பாலையிலே தனித்தோன் போன்று
வாடிநின்றேன் விழிமறைந்து சென்றிட் டாரீ 89

7. தாயியீன்கள் தலைவர்

நன்மை செய்வ தோடிரக்கம்
நாடுந் தாவி யீங்களுள்ளே
மென்மே லுயர்ந்தவர் கர்ணீயென
மாநபி நாதர் ஓதினரே
இன்னும் ஓர்கால் நபிமுஹம்மத்
எமன்நாட் டிருந்தே அங்புசெறி
மென்காற் றென்னை மருவுதென
மொழிந்ததும் கர்ணீயை மனம்பதித்தே 90

மீண்டும் உயிர்பெறு மறுமையிலே
முதலவன் எழுபதி னாயிரமாய்த்
தோன்றிடச் செய்வான் வானவரைத்
தோற்றத் தனைவருங் கர்ணீயேபோல்
தோன்றாத் தலைவன் விரும்பிடுவோர்
தனைத்தவீத் தெவர்முனும் அன்னவரை
தோன்றிடச் செய்யான் சுவனபதி
சென்றிட அவரைப் பணிப்பானே 91

சீரழி உலகில் எவருமவர்
சிறப்பறி யாத போதினிலே
பாராள் பதியைத் தனித்திருந்தே
பணிந்து வணங்கித் துதித்தார்கள்
யாரும் அறியா உலகிலவர்
இருந்ததை யொப்ப மறுமையிலும்
யாரும் அறிந்திட இயலாவா
இறைவன் பேரருள் புரிவானே 92

8. தாயும் மகனம்

விழிலிமுந்த தாயொன்றே உறவுக் காரர்
வேறெவரின் உதவியுமில் லாத வாழ்வு
உளமார நபிபோதந் தனைம தித்தே
ஊழியஞ்செய் தார்களன்னை பதத்தின் கீழே
உளதாமீர் மகனினுயர் சுவர்க்கம் என்றே
உருதியொடு விசுவாசங் கொண்டார் கர்ணீ
தெழுவதொடு அன்னைக்குப் பணிவி டைகள்
செய்வதன்றி வேற்றியர் தூயோன் தோழர்

93

தாயுமிரோ டிருக்கும்வரை தனிக்க விட்டுத்
தொடர்ந்துபல நாளிகைகள் எங்குஞ் செல்லா
தேமிருந்தார் உவைஸ்திப்புல் கர்ணீ தாயின்
தேவையறிந் துதவிடுநற் பேறுக் காக
தூயவனின் இல்லமெனும் காஃபா வையோர்
தரமேனும் தரிசித்தா ரில்லை வல்லோன்
தூயநபி தனைக்கூட வாழ்நா வில்லோர்
தரமேனும் கண்டதில்லை தாயன் பாலே

94

பெற்றோர்க்குப் பணிவிடைகள் செய்யா தோரைப்
பெருமானார் விரும்பியதே இல்லை தம்மின்
பெற்றோர்க்கப் பணிவிடைகள் செய்து போரிற்
பங்குற்றே “ஷஹி”தாகும் பாக்கி யத்தின்
நற்பேற்றில் உய்வென்றே கொள்ளு மாறு
நபிநாதர் ஓர்போழ்து நவின்ற வாறே
முற்றுமன்னை சுகமொன்றே தன்வாழ் வென்று
மாமனிதர் உவைஸ்திப்புல் கர்ணி வாழ்ந்தார்

95

பெருமானார் வாழ்ந்திருந்த காலந் தனியில்
பிறந்திருந்தும் பெருமானார் தம்மைத் தம்மால்
ஓருமுறையுங் காணவிய லாதே போனார்
உவப்பிருந்தும் உவைஸ்திப்புல் கர்ணீ ஓநாள்
விருப்பறிந்த தாயாரும் விடைப கர்ந்தார்
வல்லவனின் தூதரைப்போய்க் காணப்பீ ரென்றே
நிருப்பந்தந் தாங்காதே சென்றார் ஆங்கு
நடந்ததைசங் கெடுத்துரைத்தல் சிறப்பா மன்றோ

96

பொங்குகின்ற சுனைபோல நெஞ்சில் ஆசை
பெருக்கெடுக்கப் பெற்றஅன்னை பிரியத் தோடே
சங்கைமிகு நபியைக்கண் காணக் கூபாத்
திருப்பதியை விட்டுமதீ னாபோய்ச் சேர்ந்தார்
எங்குமவர் தேடியலைந் தாங்குற் றோரை
இருக்குமிடங் கூறவெனக் கேட்டுங் கோமான்
தங்குமிடம் அறியாதே தாயார் கூபா
தனித்திருப்பார் எனவருந்தித் திரும்பின னாரே

97

திருநபியைக் காணாதே மதீனா விட்டுத்
திரும்பிவந்தார் நெஞ்சமுத்துந் துயரத் தோடே
திருநபியும் அவர்வரவை அறிந்தே நெஞ்சத்
துரயடைந்தார் காணவிய லாது போன
பெருமகனை அவர்தமது உயர்வை மற்றோர்
புற்றுகொளு மாறெடுத்துக் கூறித் தம்மின்
திருவுடலைப் போர்த்துமொரு போரவை தன்னைத்
தந்தவர்க்குச் சேர்த்திடவும் பணித்திட டாரே

98

கலை

கலை

கலை

கிடைத்தவொரு தருணத்தைப் பயன்படுத்தக்
கிட்டாது போன்னிலை எண்ணித் துன்பம்
அடைந்தார்தன் கையெட்டி வாயேட் டாத
அவைத்தை அன்னையிடங் கூறி நொந்தார்
படைத்தவனின் விதியதுதான் என்றே அந்தப்
பாக்கியத்தை இழந்தனைத் தாங்கி நெஞ்சிற்
துடைத்தெறிய முயன்றாலும் ஏமாற் றத்தைத்
துரைக்க வியலாதே துயருற் றாரே

99

9. இறைநேச ரோடுபிறர்

இயற்கையிலே இறைநேசங் கொண்ட நல்லார்
இறுதிநிபி மேற்காதல் பூண்டோர் தம்மில்
வயமான இவ்விரண்டும் அன்றி வேறோர்
வேண்டுதலோ விருப்புகளோ இலாதி ருந்தார்
அயராதே ஆண்டவனைத் துதிப்ப தில்தன்
அடங்காத இறைவேட்கை தனையுந் தீர்க்க
முயன்றாரே ஆனாலும் முடியா வாறே
முதலவன்மீ தாசைமிக வேங்கிற் றன்றே

100

பெருமானர் தமைக்கண்ணாற் காணாப்போழ்தும்
பொன்றாத காதலினால் அகக்கண் ணாலே
பரமனருட் தூதரினைக் கண்டார் கண்டோர்
“பனுபிர் குல்” என்றே போற்ற லானார்
அருகில்லாப் போதினிலும் அண்ண லரின்
ஆதர்ஷ சக்தியினுள் அடங்கி நாதர்
அருகினிலே இருப்பதொப்ப மகிழ்வார் வெய்யோன்
அருகிலாதும் பூமிழுளி கொள்தல் போன்றே

101

வானவர்போல் இறைவனைக்கஞ் செய்ய நானும்
விரும்புகிறேன் என்பவரை நோக்கி பக்தி
ஆனநிலை தனில்வணைக்கஞ் செய்வ தெவ்வா
றாகுமென வினவவவர் சொல்வார் ஈட்டி
ஊனுடலைப் பிளந்துள்ளே ஏகி னாலும்
உணராத நிலைகாணின் அதுவே பக்தி
ஆனவுயர் வானநிலை யாகு மென்றார்
அருளரோ இன்றதுபோல் இயற்று வாரே

102

நிறைவான விசுவாசங் கொளாதி ருப்பின்
நீசெய்யும் வணக்கங்கள் வானம் பூமி
நிறைவாக இருந்திடனும் இறைவன் ஏற்கான்
நீயுனக்குக் கிடைப்பதிலே திருப்தி யற்று
மறையோனின் வணக்கத்தில் மனமும் ஒன்றி
மற்றெந்தப் பொருள்மீதும் ஆசை அற்றால்
நிறைவான விசுவாசங் கொண்ட தாகும்
நாயனுந்தன் வணக்கத்தை ஏற்பான் என்பார்

103

உணவுஉடை உறைவிடமாம் உலகப் பற்றில்
ஒதுங்கியவர் வாழுந்தார்தன் பசியைப் போக்கும்
உணவுக்காய் ஒட்டகங்கள் மேய்ந்தார் தம்மின்
உடையாகக் கம்பளித்துண் டிரண்டை அன்றி
அணிவதற்கு வேறொன்றுங் கொண்டா ரில்லை
அகமெனப்பாழ் வீடோன்றில் தனித்தி ருந்தே
வணங்கியிறை பணிந்துறங்கி வாழுந்தார் அந்த
வரலாறு கூறுமுயர் உவைசல் கர்ணீ

104

நல்லபல வசதிகளைச் செய்க என்றே
நிருபமொன்றால் 'கூபா'வின் ஆனு ஸ்ரக்கு
சொல்லவினைந் தார் 'கல்பா' உமரும் அஃதை
செயல்பெறாது தடுத்தார்கள் உவைகல் கர்ணீ
"மெய்யாய்ண் உடலிருக்கும் துணியும் என்றன
வயிற்றிலுள்ள உணவுமன்றி வேறே ஒன்றும்
துய்யவனே என்சொந்தம் இல்லை நீயுந்
தெரிந்தத்து" எனஇறைபாற் கூறு வாரே 105

கிடைக்காத போதுபிறர் கொடுக்கும் ஊனைக்
கொண்டிடுவார் அதுவாறே உடையும் கொள்வார்
பிடிக்காத சிலிவரைப் பரிக சித்தே
பொய்வேட தாரியென்பார் பித்த ரென்பார்
நடிக்கின்றார் என்பார்ஓன் றாகக் கூடி
நகைத்துத்துன் புறுத்தியவர் பின்னாற் செல்வார்
படைத்தவனின் நேசத்தால் பித்தா னோரைப்
பற்றியறிந் தோருலகில் சிலர தாமே. 106

பணம்சிறிது தருகின்றேன் பெறுக என்றே
பிரியமுடன் கர்ணீதமை ஒருவார் கேட்க
இணங்காது மறுத்துரைத்தார் என்தே வைக்காய்
இரண்டு 'தீரும்' உண்டென்றே பதிலு ரைக்க
உணவுக்காய் எத்தனைநாள் போதும் அஃது
என்றவரை மற்றவருங் கேட்கச் சொல்வார்
கணப்பொழுதும் உருதியிலா தென்றன் வாழ்வின்
கடைப்பொழுதை சொல்லுகபின் சொல்வே னென்றார் 107

சந்திக்கச் சென்றொருவர் உவைகல் கர்ணீ
தொழுவதுகண் டோர்புறத்தே ஒதுங்கி நின்றார்
முந்தியநற் "பஜ்ரு"டைய வேளை அஃது
முடியுவரை காத்திருந்தார் தொடர்ந்தாற் போல
சொந்தநிழல் தன்னுள்ளே அடங்கும் போழ்தும்
தரித்திருந்தார் தொடர்ந்துமவர் தொழுதல் கண்டார்
பிந்திவரும் இறுதிஇராத் தெழுகை தொட்டுப்
"பஜ்ரு"பற்றித் தொடர்ந்திட்க்கண் டயந்திட் டாரே 108

10. உணவும் உடையும்

பிற்றுண்டு எஞ்சியதால் எறிந்த வற்றைப்
பொறுக்கியதன் அழுக்ககற்றி உணவாய்க் கொள்வார்
புறம்வீசிக் கிடக்கின்ற ஈத்தம் வித்தைப்
பசிக்குணவு தேடவெனச் சேர்த்தே விற்பார்
இறையுவக்கா வழிகளிலே எதையும் ஏற்கார்
இருப்பதனைக் கொண்டுமனம் திருப்தி கொள்வார்
குறையென்றே எதனையுமே கொள்ளார் கையில்
கிடைப்பதனைத் தருமமெனச் செய்கு வாரே 109

குப்பைமேட்டில் கிடந்தசில உணவுக் காககக்
குனிந்தார்முன் வந்ததொரு குக்கல் தன்முன்
குப்பைதனைக் கிளறுகின்ற மனிதர் கண்டே
குரைத்திடவே கர்ணீயதை நோக்கிச் சொல்வார்
"குப்பையில்லன் பக்கமுள்ள பங்கை நீயுன்
கிடைத்ததனை நானுண்பேன் தூய பாதை
எப்பொதும் நான்சென்றால் நல்லோன்! அன்றின்
எணவிடநீ உயர்வாவாய்" எனவு ரைத்தார் 110

புசிக்கவென்று இலாநிலையில் மூன்று நாட்கள்
பசித்திருந்தார் காரணியுண்ண உணவு தேடி
வசிப்பிடத்தை விட்டுவெளி யேறி னார்செல்
வழியினிலே நாணயங்கள் பலவுங் கண்டார்
இச்சையுற்றா ரில்லையைவ மீது உண்ண
ஏதுமிலாப் போதினிலும் பசியைப் போக்க
பச்சிலையைப் பறித்துண்டார் இறைவன் அன்னார்
பசிபோக்க வேறுவழி செய்திட் டானே.

111

உடையாக இரண்டுக்குஞ் துணிகள் அன்றி
உவந்ததில்லை காரணியவர் உடல்ம றைக்க
கிடைத்ததெலாங் கந்தைகளே தூய்மை செய்து
கட்டியுடல் மறைந்தேதன் மானங் காப்பார்
கடுந்தவத்தின் காரணராய் இருந்தா ரென்றும்
கிழிந்தஉடை தனிலிருப்பார் கிடைத்திட் டாலும்
அடையவவர் மனமொப்ப வில்லை அஃதால்
ஆத்மபலம் குன்றிஆசை தோன்று மென்றே

112

ஓருமுறையோர் நண்பர்உடை தந்தே நீங்கள்
உடுத்தழிதை வேண்டுமென அன்பாய்க் கேட்க
விருப்பமின்றி மறுத்துரைத்தார்கள் பிற்கண் டாலோ
வேண்டுமென்றே பரிக்கிப்பர் எனவு ரைத்தார்
பெருவிருப்பங் கொண்டவரும் பல்கால் வேண்டப்
பண்பையென்னி அதையணிந்தே பள்ளி சென்றார்
கருதியவா றாங்குள்ளோர் திருட ரென்றார்
கவல்கொண்டார் தந்தவர்கை தந்திட் டானே

113

உலகாசை மறுத்தனால் தோற்றந் தன்னில்
ஓமுங்கற்ற நிலைகண்டு சிறுவர் கூடிப்
பலவாறு துன்பங்கள் செய்வர் சென்னீர்
பீறுகின்ற வாறுகல்லால் அடிக்க லானார்
நிலம்போன்று பொறுமைகொண்ட தாலே அந்த
நாசகரை மன்னித்தே வழிந டப்பார்
பலமழிந்து சோர்வுடலில் தோன்றும் போது
பின்வருமா றன்னவரை வேண்டு வாரே

114

சிறுகல்லால் அடியுங்கள் புண்ணுண் டானால்
சிந்துகின்ற சூருதியாலன் “உனுவும்” போகும்
இறையோனைத் தொழுவதற்கும் இடைஞ்சல் தோன்றும்
என்னுடையில் அமுக்கேறும் என்றன் மேனி
குறித்தொன்றும் நான்கவலை கொள்ள வில்லை
காலுடைந்தால் நின்றென்னால் தொழுதல் ஆகா
அறியாத சிறுவர்களே பெரிய கல்லால்
அடியாதீர்” என்றுமனங் கசிந்தே கேட்பார்

115

உடல்வருந்தும் துன்பங்கள் செய்யும் பேர்க்கும்
உள்மெருந்தப் பரிக்கித்தே சிரிக்கும் பேர்க்கும்
கடல்போன்ற மனமுடையார் காரணீ என்றுங்
கடிந்தொன்றும் சொல்லாதே அமைதி யோடு
முடிந்தவரை நல்லுறரகள் செய்வார் அந்த
ஸூர்க்கர்கள் திருந்தவென்றே பொறுமை எல்லை
கடவாதே தனையுமவர் காத்தார் வல்லோன்
கருணையவர் மீதிருந்து காத்த தன்றோ

116

11. உமர் (ரலி) மதுகெரண்ட அன்பு

உள்மொன்றி னார்உமறோ டுவைகஸ் கர்ணீ
ஒன்றனைய நேசித்தார் உமறும் கூபா
வழிவருவோர் அறிந்திடுவோர் கர்ணீ பற்றி
விசாரித்தே அறிந்திடுவோர் அவ்வா ஹோங்நாள்
வளிபாட்டுக் காக “மக்கா”வந்த கூபா
வாசிசொன்ன தகவலவர் வறுமையுற்றே
இழிநிலையில் இருக்கின்றார் காண்டோ ரெல்லாம்
இழித்துரைப்பர் நாமுந்தாம் என்ற வாரே

117

செவிகொண்ட சேதியினால் உமறே பாறுக்
சொல்வொண்ணா வாறுளாமும் நொந்தே சொல்வோர்
புவியினிலே தோற்றுத்தைக் கண்டு நீங்கள்
பரிகசிக்க வேண்டாமே மறுமை நாளில்
எவருக்குங் கிடைக்காத பேறு கொண்டோர்
எண்ணிறைந்த மாந்தரவர் பொருட்டால் மேலாம்
சுவன்புகுவர் எனநிகள் கூறிப் போந்தார்
தூதர்தம் வார்த்தைத்தனை மதிப்பி ரென்றார்

118

ஊரடைந்த மனிதருடன் உவைகஸ் கர்ணீ
உறைபதியை அடைந்தெனக்காய் இறைபால் நீங்கள்
பேரன்பு கொண்டிறைஞ்ச வேண்டும் என்றே
பணிவாகக் கேட்கஅவர் நீரே யன்றோ
சீராக “ஹஜி”முடித்து வந்தீர் நான்செய்
தவறெல்லாம் பொறுத்திடவென் றிறைஞ்சும் என்றே
நீர் ‘உமரைக்’ கண்டோ எனவுங் கேட்டார்
‘நான்கண்டேன்’ எனப்பதிலுங் கொண்டிட டாரே

119

கண்டோன் உமரையெனக் கேட்க உள்ளங்
களிப்படைந்தே சொன்னவர்மீ தன்புங் கொண்டு
விண்டவரும் இறைஞ்சிடும்பால் கேட்க அன்னார்
விருப்பத்துக் கிணக்கிடுறை தனையி றைஞ்சிகி
கண்டபடி இனியுமெனைப் பரிக சித்தே
கவலைகொளச் செய்திடநீர் வேண்டாம் கேட்ட
உண்மைகளை யாரிடத்தும் உரைக்க வேண்டாம்
உமர்சொன்ன விபரமவை தாமே என்றார்

120

சொக்கபதி தனைவிதியாய்க் கொண்டி ருந்தும்
தூதர்ந்பி உமறுஹத்தாப் தம்மை நோக்கி
கர்ணீயிடம் உமக்காக வேண்டு தற்குக்
கூறுமெனப் பணித்திருந்தால் அன்னார் தம்மின்
பெருமைதனை எவ்வாறு சொல்வ தாமோ
புரிந்தியுள்ளோர் சிந்தித்தல் வேண்டும் அந்தப்
பெருமகனை எண்ணியவர் பொருட்டு நாமும்
பிரார்த்தித்தே இறையருளைப் பெற்றே உய்வோம்

121

12. கர்ணீயின் கடைசிக் காலம்

போளே பங்குகொண்டு “ஷஹிர்தா”கின்ற
பாக்கியத்தைப் பெற்றிடுதல் வேண்டு மென்ற
பேராவல் கொண்டிருந்தார் அதுபோ லோநற்
பாக்கியமுங் கொண்டார்கள் அவியி னோடு
போர்கொண்ட உமையாக்கள் தமையை தீர்த்தே
போர்புரிந்தார் பேர்க்களத்தில் “ஷஹிர்”தாய்ப் போனார்
யாரறிவார் அவர்புகழை இந்த மண்ணில்
இறைஞ்சர் எண்ணம்போல் இறைபாற் சேர்ந்தார்

122

களத்திலிலே “ஷலீ” தாகிப் போனா ரென்றும்
 காயமுற்றுப் பின்சிலநாள் வாழ்ந்தே ஆவி
 இழந்தார்கள் என்றுமிரு வாறாய்ச் சொல்வார்
 எதுழ் ண்மை இறையன்றி அறிந்தோர் இல்லை
 இழந்தாலும் உமிரையந்தப் பெருமான் இன்னும்
 இறவாத புகழ்கொண்டார் இறைவன் மீதே
 கழங்கமில்லாப் பக்தியொடு நபிக் ஸின்பால்
 கொண்டஅன்பின் காரணமாய் என்றும் வாழ்வார்

123

13. பிரார்த்தனை

மறுமையிலே முஸ்லிம்கள் தமக்குச் சொர்க்க
 மகிழமைபெற “ஷபாஅத்துச்” செய்யும் பேற்றை
 பெறுவார்கள் “அல்கர்ணீ” அப்போழ் தென்னைப்
 பெற்றவர்க்கும் எனக்கும்என் மனையாள் மக்கள்
 உறவினர்க்கும் உவந்திதனைப் படிக்கும் பேர்க்கும்
 உள்ளிரும்பிச் “ஷபா அத்துச்” செய்ய வல்லோன்
 குறையின்றிப் பேருஞனச் சொரிய வேண்டும்
 கோமானின் அன்புகிட்டச் செய்தல் வேண்டும்

124

பிரார்த்தனையே ஈதன்றி வேறொன் நில்லை
 படைத்தவனின் பதம்பணிந்த வேண்டு தல்தான்
 மரித்தபின்னே மன்னுள்ளும் வேத னைகள்
 மாதவத்தாற் பேறுகொண்ட உவைகல் கர்ணீ
 பொருட்டாலே இலாதொழிந்து மறுமை நாளில்
 “பிர்தெள்” ஸைப் பெறுஅன்னார் “ஷபாஆத்” தன்னை
 உதரித்தாக்க வேண்டுமிறை என்றே நெஞ்சும்
 உருகியவன் கருணைக்காய் வேண்டு கின்றேன்

125

பெற்றோரைப் பேணாத பாவத் திற்குப்
 பெருநரக நெருப்புண்டாம் அன்னை மீது
 உற்றவுள அன்பாலே நபியைக் காணும்
 உவப்பிருந்துங் காணாத செய்கை தன்னைக்
 கற்பவர்கள் உணர்ந்திடுதல் கடனே மற்றோர்
 கடைப்பிடிக்கச் சொல்லுதலுங் கடனே செய்தால்
 நற்பேறு பெறலாமே நாமுங் “கர்ணீ”
 நல்வழியைத் தொடர்ந்தவராய்ச் சிறப்புங் கொள்வோம் 126

ஆண்டவன்மேல் அழியாத பக்தி கொண்டும்
 அண்ணல்நபி மீதுயர்ந்த பாசங் கொண்டும்
 வேண்டுவன ஏதுமின்றி வாழ்ந்தா ரன்று
 வரலாறு போற்றும் “உவைஸ்” கர்ணீ இன்றோ
 ஆண்டனை அவன்ரகுலை மறந்தே மக்கள்
 அவரவர்தம் விருப்பத்திற் கிணங்கி வாழ்தல்
 காண்பதுகண் கூடன்றோ “கர்ணீ” வாழ்வைக்
 கடைப்பிடித்தே ஒழுகிடுதல் உயர்வாம் அன்றோ

127

தோற்றத்தைக் கொண்டொருவர் தமைஇ கழ்தல்
 தவறாகும் அன்னவருள் தேங்கி யுள்ள
 ஆற்றவினை அல்லாஹ்வே அறிவான் கர்ணீ
 அணிந்திருந்தார் இருகந்தைத் துணிகள் தானே.
 போற்றும்வா றுடையணிந்து சிலபேர் வேஷம்
 போட்டவராய் மனத்தூய்மை அற்றி ருப்பார்
 ஏற்றமிலாச் செயலாகும் தண்ட னைக்கும்
 இடஞ்சேர்க்கும் செயலாமே இழித்து ரைத்தல்

128

நிறைவு

ஷ்ரீஸ்வர் பக்தி

தற்காலத் தமிழிலக்கியவுலகின் தலைசிறந்த காப்பியங்களை இயற்றும் கவிஞராகத் திகழ்கிறார் வைத்திய கலாநிதி ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன் அவர்கள்.

தனது தந்தையாரான புலவர்மணி அல்ஹாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன் அவர்களது செழுமையையும் கிழக்கிலங்கையின் கவிதா பாரம்பரியத்தையும் தன்னகத்தே கொண்டு, இஸ்லாமிய நெறி நின்று இலக்கியமியற்றும் ஜின்னாஹ்வின் இதுவரை வெளிவந்த நால்கள் பாலையில் வசந்தம், முத்துநகை, மஹ்ஜீபின் காவியம், புனித பூமிலே காவியம், பனிமலையின் பூபாளம் எனும் கவிதை நால்களும், கருகாத பசுமை எனும் நாவலுமாகும். விரைவில் வெளிவரவுள்ளது. 1600 பாக்களைக் கொண்ட பண்டார வண்ணியன் காவியமாகும்.

தமிழலக்கியத்தில் ஒரு காப்பியம் இயற்றியோருண்டு இரு காப்பியங்களைப் பாடியோர் உண்டு. ஆனால் முன்றும் அதற்கு மேலும் காப்பியங்கள் இயற்றியோர் அரிதாகவேயுண்டு. அத்தகைய அரியோர் வரிசையில் சேர்கிறார் ஜின்னாஹ். அத்துடன் காப்பிய நால்களுக்கு உரைநால் எழுதுவதே மரபு. எனினும் உரை நால்களான ஹஸனின் மஹ்ஜீபின், புனித பூமிலே என்பனவற்றைக் காவியமாக்கினார் ஜின்னாஹ்:

தந்தையார் 'நாருல் பனான்' ஷரிபுத்தீன் அவர்கள் தமது மகனான 'ஷம்ஷேஸ்ஷே அரா' ஜின்னாஹ்வுக்கு நல்லாசி கூறிய வர்த்தகைள் என்றென்றும் பொருத்தமுடைத்து.

"வெண்பா வகவல் விருத்தம் பலவகையும்
பண்பாகப் பாடும் தீறும்படைத்து ~ நன்றாக
நாட்டிற் பெயரும் புகழும் சிறந்தமைக
ஏட்டிற் குலப்பேர் வரைந்து"

~ அல்ஹாஜ் எஸ். எச். எம். ஜெமீல் ~
அஹலோசகர், கலாசார அமைச்சு